

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

GRUNDLAGD AF FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

DEN ITALIENSKA KVINNAN.

EN STUDIE FÖR IDUN AF ANTONIO BELTRAMELLI.

ANTONIO BELTRAMELLI

I EN AF VÅRA dagliga hufvudstadstidningar meddelades för ej längesedan en serie skildringar af olika länders kvinnor, hvaribland äfven förekom en uppsats om den italienska kvinnan. Den mindre trogna och lyckade karaktäristik, hvarmed den sydländska porträttbilden var gifven, föranledde en af det unga Italiens framstående författare Antonio Beltramelli, som f. n. besöker vårt land, att taga till orda i ämnet, och han har för Iduns räkning tecknat sitt lands kvinnotyp inom ramen af efterföljande artikel.

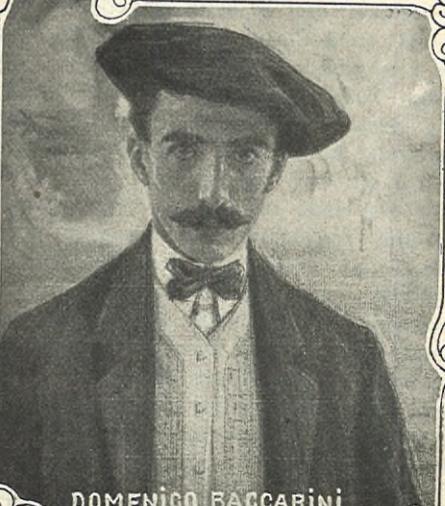
Antonio Beltramelli är ett författarnamn med god klang, vida utom Italiens gränser. Den nu 32-åriga diktaren har bakom sig en romantisk lefnadshistoria, och de kampar han haft att genomgå, innan han nått den framskjutna hedersplats han nu intar bland sitt lands författare, ha varit pröfvande nog. Det berättas bland annat, hur han under pojkkåren gått som herde i sin hembygd.

Bland hans böcker torde den af fröken Astrid Ahnfelt öfversatta "Naturbarn", en serie intimt gifna skildringar från författarens barndomsbygd, det soliga Romagna, ha i särskild grad förskaffat honom den svenska läsvärldens sympatier. Flere af hans öfriga arbeten, likaledes försvenskade af fröken Ahnfelt, lära vara att förvänta i vår bokmarknad under den närmaste tiden. Signor Beltramelli är nu, som nyss påpekats, stadd på en studieresa genom Sverige, och hans förtjusning öfver vårt land, dess natur, institutioner och folk torde på ett för oss smickrande sätt komma till uttryck i den skildring han har för afsikt att ägna våra svenska bygder.

De teckningar, som beledsaga artikeln om den italienska kvinnan, äro utförda af en högt begåfvad romagnakonstnär Domenico Baccarini, som dog helt ung, endast tjugutvå år. Särskildt är kvinnobilden Marèja en äkta romagnatyp. Den förekommer som illustration till novellen med samma namn och återfinnes i "Naturbarn".

MARÈJA

DOMENICO BACCARINI

JAG BÖRJAR med en preliminär. Det vore helt säkert ovist att uppdra en bestämd linje angående den italienska kvinnan — som det vore ovist att med allmänna drag teckna bilden af den franska, tyska eller svenska kvinnan. Det vore att blott begå de största missgrepp. Om det existerar en varelse, hvars lag är variation och som icke kan få sin förklaring genom geometriska beräkningar, är denna varelses namn *kvinna*. Vi kunna förlora oss i tusende definitioner för att beteckna hufvuddraget och kanske skall detta ändå alltid undfly oss. I de flesta fall är den kvinnliga karaktären sammansatt af en skiftningarnas mångfald och trotsar därför ofta äfven den mest skarpsynta iakttagare. Alltsedan skönlitteraturen blef upfunnen, har kvinnoproblemet stått främst på programmet och studerats och dissekerats med aldrig svikande ifver, men utan att det någonsin uppnåts en verkligt tillfredsställande slutledning. Existerar det måhända tvänne kvinnor, som alltigenom likna hvarandra? Till det yttre någon enstaka gång, men aldrig till det inre. Och det är just dessa komplicerade sammansättningar och öfverraskande omslag, som utgöra kvinnans största tjustning och som beteckna hennes naturs mysterium.

Jag afser därför icke att uttala någon bestämd uppfattning af den italienska kvinnan, heller icke att framvisa någon spegelbild, där en hvilken som helst af landets döttrar skall kunna känna igen sig själf. (Detta skulle vara en omöjlighet, äfven om det otroliga inträffat, att jag haft tillfälle att studera hvarje min landsmaninna från Alperna ner till Sicilien.) Jag vill inte säga: Se här, på grund af den och den egendomligheten skall ni känna igen en italiensk kvinna från tusen andra. Det skulle vara en löjlig dårskap, som mina landsmaninnor aldrig skulle förlåta mig. Därför nöjer jag mig med att draga upp några linjer. Det är med kvinnan som med hafvet: hon bör afbildas i en af sina tusende lynnesskiftningar. I annat fall riskerar man att förstöra både duk och färger.

Till en början erinrar jag mig, att jag först och främst är romagnabo. För att icke begå allt för många misstag, vill jag inskränka mig till en beskrifning af kvinnan i denna provins.

Fastän Romagna hör till Italiens mest revolutionära landsdelar — dess bebyggare älska omstörtningar och äro dödsfiender till hvarje påtvingad auktoritet — fastän där tyckes råda en evig anarki, är denna trakt samtidigt (motsägelsen är icke så stor som den kan förefalla) ytterst konservativ. Romagnaborna älska sina traditioner och öfverge dem icke för den växande folkupplysningen; det är just på grund af kärlek till traditionen, som de förbli revolutionära. Så var förhållandet redan i början af medeltiden, och det finns ju ingen orsak till ett beskedligare sinnelag, då man nu för tiden kan få ställa till små revolutioner utan att riskera att nödgas åse en sista solnedgång från höjden af en guillotinet eller att svänga fram och åter i en galge.

Men romagnaborna äro äfven konservativa trots deras ombytlighet i politiska afseenden, och denna konservatism tager sig starkast uttryck i allt som rör familjen, hvilken för dem utgör den enda religion de böja sig inför.

Dessa fortlöpande traditioner ha tryckt sin stämpel på karaktären, som står i bjärt kontrast till bebyggarnes i det öfriga Italien. En kvinnlig romagnatyp kan därför fastställas med ganska stor bestämdhet. Hon skiljer sig från sina öfriga systrar genom egenskaper, som kunna göra henne på en gång åtrådd och fruktad.

Men äfven i Romagna gifves det naturligtvis många undantag från regeln.

Allt från de späda barndomsåren uppfostras Romagnas döttrar hårdt och strängt; de skola beredas till att möta livvets allvar. Fäder och bröder älska dem varmt och innerligt och vaka öfver deras väl och ve, men slösa aldrig med ömhetsbetygelser, då detta anses vara bevis på omanlighet. Om en ung flickas temperament är impulsivt och expansivt, måste hon lära sig behärskning. En far skulle aldrig någonsin försumma att medföra en present, om han varit ute på resa, men dottern får endast uttrycka sitt tack med ett leende. Allt onödigt tal skall vara bannlyst. På så sätt uppfostras den unga flickan af föräldrar och bröder till moralisk styrka och kraft, till att känna djupt och sant. Och ve den flicka, som begagnar sig af lögnen! Hon straffas på det hårdaste och lyckas aldrig mer helt tillvinna sig sina närmastes förtroende och tillit. Vi ha ett ordspråk, som lyder: *Den som är lögnare är också tjuf*. Lögnen är hatad i Romagna.

Ända tills den unga flickan uppnått vuxen ålder är hennes toalett af möjligast enkla slag. Hon får icke bära några som helst prydnader, icke äga en spegel. Allt som kan nära få ånga och flärd är bannlyst. Har hon yngre syskon, får hon hjälpa modern att vårda dem; hon måste vänja sig vid att gå ut ensam och lära sig att själf ta vara på sig. Är hon rädd för mörker och tror på spöken, tvingas hon att sent på kvällen ensam bege sig till de fruktade platserna och detta så länge, tills hvarje fruktan blifvit betvingad. Yttras motvilja för den eller den maträtten, framsättes den troget under åtta dagars tid, och det blir då att betvinga motviljan, ty i annat fall förestår en svältkur.

Denna stränga uppfostran, som någon gång gör karaktären hård, men i de flesta fall endast verkar stärkande och skyddande och äfven låter den medfödda kvinnliga mildheten och älskligheten fortfarande blomma, låter den unga flickan växa upp glad och hurtig, redo att möta hvarje livvets händelse.

I många andra delar af Italien betraktas kvinnan mera som en leksak än som en tänkande och kännande varelse, men icke så i Romagna; här skall kvinnan lära sig att äga en vilja och ett samvete. Från sin tidigaste ungdom vänjer hon sig att oförskräckt se en man i ansiktet med den lugna säkerhet, som är typisk för en på en gång fri och lagbunden personlighet och som icke kan förväxlas med djärfhet eller koketteri. Därför — när kärleken kommer in i hennes tillvaro — blir hon tillbakadragen i sin stolthet och kvinnliga värdighet. Hon låter sig icke vinnas med lätthet, ty kärleken är för henne allt. Denna känsla blir hennes lycka eller hennes död. Hennes starka och häftiga känslor tillåta henne aldrig en kompromiss. För den hon älskar kan hon utföra hvilket offer som vara må och fordrar icke tacksamhet i ersättning.

Ett offer blir henne en naturlig sak, till följd af uppfostringssättet allt från de tidigaste barndomsåren.

Romagnas män vörda och respektera sina hustrur och mödrar. Det är icke där rådligt att närma sig en kvinna med lättsinniga eller ohederliga uppsåt. Den, som vågar att bringa skam eller vanheder öfver en familj, får nästan alltid gälda detta med döden. Jag skulle kunna uppräknas många fall, där ett ögonblicks lättsinne fått den hårdaste efterräkning. Den kvinna, som förgäter hvad hon är skyldig sig själf och sina anhöriga, blir nästan alltid bortjagad af den obevekliga fadern och kan aldrig mera återvända till sitt hem. Dock händer det sällan, att fadern behöfver gå till sådana ytterligheter. Den felande lämnar hemmet frivilligt och låter de sina se sig endast om hon blir en lagvigd hustru. Hennes anhöriga skola

aldrig ta ett steg för att uppsöka henne. Hon blir dem med ens en främling, och detta framkallar emellanåt förtviflade handlingar.

Det hände för tre år tillbaka i Cesena — en stad i Romagna, där förfädernas seder och bruk strängt vidmakthållits — att en aderton-årig flicka blef funnen som lik på gatan en tidig vårmorgon. Det var en osedvanligt kall vinter — snö hade fallit. Höljd i sin svarta *zendado* hade hon gått att möta storm och köld, hade frusit ihjäl. Jag var just på väg hem från en jaktfärd, då jag i den gråa morgongryningens bleka skimmer upptäckte en grupp kvinnor, som knäböjde under bön och psalmsång. Jag närmade mig, men ryckte tillbaka som för ett våldsamt slag. *Esperia*, en af den lilla stadens vackraste och älskligaste unga flickor, allmänt beundrad för sin skönhet och godhet, låg där kall och stel. Hon hade hållit af en ung officer, hade dyrkat honom som hade han varit en gud, färdig att när som helst ge honom sitt lif. Och nu hade hon sökt döden utan att fordra den upprättelse han aldrig velat skänka. Tre dagar senare inväntade *Esperias* broder en afton förföraren. Utan att ana hvad som förestod, återvände denne hem från någon fest. Några korta repliker växlades, och den trolöse sjönk samman på sin egen tröskel, dödligt träffad af en värilktad dolk.

Dock är det icke alla som följa *Esperias* exempel; de finnas äfven, som kämpa för att vinna seger eller hämnd.

En månad innan min afresa till *la bella Svezia* inträffade i Forli en händelse, som jag här vill återge.

En strålande vacker ung flicka, högväxtkraftig, med ett par ögon som våra sommar, natters djupa himmel och en rikedom af blåsvart hår, hade förälskat sig i en ung man hade blifvit mor. Som fadern till barnet icke ville höra talas om giftermål, begaf sig den öfvergifna till Rom, där hon genom linnesömnad lyckades lifnära sig och den lille. Det oafslutliga ansträngande arbetet bröt dock snart hennes hälsa; de angripna lungorna skulle snart göra ett slut på hennes tillvaro. Så hade läkaren sagt. För hennes egen del bekymrade det henne föga, att hon snart nog skulle lämna en glädjelös tillvaro, men hvem skulle vårda sig om barnet? Hon skref ett bref till den pliktförgätne fadern, framlade omständigheterna, under hvilka hon lefde, och anropade om stöd och hjälp för sonen. Brevet blef icke besvaradt. Då skref hon på nytt. Äfven detta förgäfves. Så fick hon en dag veta, att hennes barns far stod i begrepp att ingå giftermål. Utan dröjsmål återvände hon till Forli. En dag mötte hon den hon rest att uppsöka.

— Har du fattat ditt beslut? sporde hon.

— Ja.

— Vet du, att jag snart skall dö?

— Det angår inte mig.

Betydelsen
af märket:

Victoria
kängan

i Dam-
skodon.

När man ser ordet »VICTORIA» i en damkänga, så kan man vara förvissad att det är en känga af bästa kvalitet.

Man invänder måhända: »därtill är den för billig, skodon som säljas för mindre än kr. 20 paret, kunna icke vara förstklassiga i alla afseenden.» Detta kan vara sant om många fabrikat, men skodon af märket »VICTORIA» innehålla endast det bästa i såväl läder som foder och tråd, och endast de bästa skomakare tillverka dem.

Prenumerera oför-
töfvadt på

BARNGARDEROBEN

alla mödrars ovärderliga
skatt och hjälpreda.

— Men barnet, hvad skall du göra för ditt barn?
 — Du föreställer dig väl aldrig, att jag skall sörja för ett illegitimt barn?
 — Är detta ditt sista ord?
 — Mitt sista och enda svar.
 — Fräls dig då! utropade den olyckliga. —
 Men Gud förlåter icke ett sådant brott.

Ett hänskratt blef svaret. I detsamma blänkte ett knifblad i det skarpa dagsljuset. Få ögonblick därefter fördes en dödligt sårad till sjukhuset.

Stadens hela befolkning följde den snart därpå inträffade processen med det mest passionerade intresse. Och när den för mord anklagade frikändes af juryn, utbröt ett oändligt jubel, ett jubel, som äfven ropade på hämnd för en sköflad tillvaro.

Den frikända kan ej ha många dagar kvar att lefva, då sjukdomen gör fruktansvärda framsteg, men sonens framtid är betryggad. Forliborna lade sitt intresse i dagen äfven genom insamlande af penningar.

*

Dessa äro de allmänna drag, som utmärka de kvinnor jag velat teckna en bild utaf. Mycket kunde väl ännu vara att säga om Romagnas kvinnotyp, men stoltheten är och förblir hufvudpunkten. *Cio degli Ordellaffi*, amasonen, *Caterina Sforza*, som styrde en hel stad med verkligt manlig kraft, och *Isotta degli Atti*, den bildsköna blondinen, som visste betvinga och förädla Sigismondo Malatestas brutala natur, alla dessa kvinnor ha utgått från vårt Romagna.

Josef Julius Wecksell.

MED DEN FINSKE skalden Josef Julius Wecksell nyligen timade död nådde ett tragiskt människöde sin fullbordan. Hans förnämsta diktverk, sorgespåret "Daniel Hjort", skrifvet i skaldens ungdomsår, hann nått och jämnt fullbordan, förrän diktaren angreps af ett obotligt vansinne. Inom ett hospitals murar fick han nära nog en hel mansålder framlefva sitt lif, tills döden nu befriade den nära 70-årige mannen från hans lidanden. En svensk diktbroder har i efterföljande sång lagt en tacksamhetens och minnets eternell på hans nyss igenmyllade grift.

MERA TRAGISKT formas ej ett öde än din kvalfullt bittra sångarlott: död, förrän du sällats till de döde, tyst, förrän de tystas värld du nått.

Vanmaktstöcknen lägrade sig skumma kring din själ, när klarast brann dess glöd, lyrans strängar blefvo hopplöst stumma samma stund dess väljud rikast ljud,

och i sinnesmörkrets häkte fången satt du hälften af en sekelväkt, innan nu den ljusa soluppgången till en evig dag din boja bräckt.

Färg och klang har dikten ofta skiftat, se'n för dig dess rike vardt förödt, nya tankar nya former stiftat, nya tider nya toner födt,

men det hjärteborna och det äkta trotsar meningsvindars tvära kast, och hvad bäst du gaf skall detta mäktas länge än, fast snart din lyra brast.

Än din väljudsfyllda sång oss minner, att vår andes röst, vårt svenska språk, är en fyr, hvars klara låga brinner östanhafs som en kulturens båk,

och när "Daniel Hjort" vår skådebanan ger den sanna diktens glans och färg, än hos dig en stor tragöd vi ana med en fläkt af Shakespeares kraft och mærg.

Ack, hvi vägrade dig lifvet fylla löftet, som din rika vårdag gaf? Fåfång fråga! Vi en gåta mylla med det tärda stoftet i din graf.

Du besjög en fågel, som sig svingar längtansfull mot gyllne morgonland, men förtröttas och med brutna vingar göms i hafvets våg vid kvällens brand,

och vi ana, att du då bekände hvad som innerst var ditt största kval: fruktan, att din åträs eld förbrände all din kraft att nå ditt ideal.

Ingen gissning kan dock helt förklara denna hemlighet. Vi hoppas blott, att det "midnattsbarn", du fann dig vara, nu en morgon ändtligen har nått.

E. N. SÖDERBERG.

KÖP Svart Siden.

Begär profver franko af våra garanteradt solida sidentyger från 90 öre till kr. 13 pr mtr.

Specialité: Sista nyheter af brud-, sällskaps- och promenadtoiletter, äfven i kulört och hvitt.

Sändes tull- och portofritt direkt till privata.

Schweizer & Co, Luzern S 6, (Schweiz).

Sidentygs-Export. — Kungl. Hoflev.

Hvem vill taga initiativet?

DET AR med nöje vi tillmötesgå artikelförf:ns anhållan om införande af nedanstående artikel Ty det synes oss vara af yttersta behovet påkalladt att en sådan institution, som hon föreslår, blir en verklighet i Stockholm — och blir det snart.

HVEM VILL taga initiativ till upprättande här i Stockholm af en "Kvinnorestaurang", eller hvad man nu lämpligast skulle kunna kalla ett dylikt företag? "Kvindernes kökken" kallas i Köpenhamn en dylik institution, som, enligt en uppsats i en tidning för någon tid sedan, har en mycket stor uppgift att fylla, och äfven fyller den på ett mycket tillfredsställande sätt; sålunda var, enligt artikeln ifråga, stället treffligt, maten god och bra och priserna öfvermåttan billiga. Skulle icke tiden vara inne för anordnande här i Stockholm af ett dylikt företag?

Många förstå väl de svårigheter, med hvilka en del af våra själfvårjande kvinnor hafva att kämpa för att få debet och kredit att gå ihop. — Undertecknad är sedan några månader tillbaka en sådan hemlös kontorskvinna här i Stockholm, som hyr rum, själf reder min choklad om mornarne, äter några smörgåsar el. dyl. till frukost och går efter slutadt "dagsverk" till en hushållsskola (någon gång en automat) för att där trängas med en hop andra i lika förhållanden varande äldre och yngre damer, om hvilka jag icke vet annat än att de äro lika regelbundna middagsgäster där som jag. Dock känner jag mig tilltalad af fleres yttre och skulle gärna önska lära känna dem, men jag tror, att om vi också i 100 år äte vid samma bord, skulle vi ändå knappast komma att säga ett ord till hvarann! Ibland slår mig likheten mellan oss hungriga mänskobarn och en rad kossor så, att jag icke kan låta bli att flina för mig själf (ja, jag har varit på landet ganska mycket, så jag kan komma med en dylik jämförelse!); vi sitta där stumma, vända blott på hufvudet och sträcka på halsarna och "råma" en och annan gång, när vi tycka att väntan blir för lång, alldeles som kossorna! Men skämt åsido. Maten är nog god och bra, såvida den inte råkar vara slut så dags, priserna skapliga och uppässningen efter förhållandena rätt god, men vi sakna ändå något. Jag tror att man med helt andra känslor skulle gå till ett bord, som man visste vore dukadt just för en själf. Jag föreställer mig, med hvilken hemkänsla alla dessa kvinnor med olika anställningar, som af en eller annan anledning icke kunna eller vilja hafva helinackordering, skulle efter slutadt dagsarbete gå till sin egen restaurang, för att där i lugn och ro inta sin middag, bland kamrater, med hvilka de kunde sympatisera, samt sedan, om de önskade, efter middagen slå sig till ro en stund i läsrummet (ett sådant bör gifvetvis finnas) med läsning, musik eller konverserande.

Företaget bör naturligtvis startas på samma

sätt som t. ex. Kvinnornas Andelsförening Svenska Hem, d. v. s. ställas på andelar å en mindre summa. Skulle icke f. ö. ett samarbete med detta företag vara tänkbart och för bägge parterna fördelaktigt?

Jag hvarken kan eller anser det lämpligt att här försöka ingå i detalj, det bör blifva en kommittés uppgift, men jag vill framhålla den stora betydelse jag anser ett dylikt företag skulle få, och jag tror, att det på klokt sätt startadt och i fortsättningen ledt af en praktisk och duglig föreståndarinna, säkert skulle komma att gå bra. Uppsala studenter hafva visat sig uppskatta sammanslutningens betydelse i detta hänseende och bildat sina kooperativa "Ambrosia"-föreningar; jag känner ej huru de arbeta, men har all anledning tro, att de fylla sin uppgift på ett tillfredsställande sätt.

Ett meningsutbyte i denna sak vore önskvärdt och för sakens framgång nyttigt, jag vill därför uppmana dem, som känna sig tilltalade af förslaget, att uttala sin mening. Skulle någon önska meddela sig med under-tecknad, kan detta ske genom Idurs red., dock ej anonymt. KONTORIST.

Skärgårdsminnen.

EN HUMORISTISK skildring af landtliggarlif i Stockholms skärgård bör ha sitt raison d'être dessa sensommarveckor, då villaägande storstadsbor njuta de sista resterna af en sommar, som varit mera rik på svikna löften än på sol och värme. Den begåfvade författarinnan ger här en landlig målning fylld af skälmska och roande iakttagelser.

VI HADE FÅTT en vurm: vi ville bo på landet. En stadsbos begrepp om landet har ingenting att skaffa med svinafvel, ladugårdsskötsel och jordbruk. Landets möda ingår aldrig i hans längtan, endast landets hvila. Det är öfverretade nerver, som vilja bort från gatans buller, spårvagnars pingel och hvin, skramlet af hårda hjul mot hårda stenar och människovimlets dissonanser. Det är drömmen om ett hem, där det ej spelas piano ofvanpå, orgel inunder och violin vid sidan om en. Det är längtan efter blått och grönt i form af fjärdar och skogsdungar, längtan efter solljus utan skuggor af stenkölsrök, efter natur, så långt som en stadsbo med sina förvekligade vanor och många lyxbehof kan uppfatta det ordet.

Alltså vi sågo oss om.

Hör man till the upper ten och har konstnärliga intressen eller låtsas ha några, emedan det är på modet, vänder man sig till en arkitekt med namn, ty annars är det ju ej så säkert att man vet om han duger, och så säger man storslaget: "Bygg mig en villa för så och så många tusen, alldeles efter egen smak." Och arkitekten bygger, bygger för andras pengar sina egna drömmar om ett konstnärshem, tänker sig ytor och hörn fyllda med färger och former, som inte alls komma dit, ty allt kan man ju inte offra för arkitektens smak, man har ju också en egen. Och så flyttar man med möbler efter egen smak in i villan efter arkitektens smak, och den stackars arkitekten blir mycket ledsen, som han har all anledning till, själf är man kanske inte heller allra innerst belåten, men man har sitt samvetes glada vittnesbörd att ha upprätt som konstens beskyddare, en tröstande tanke.

Det hade inte vi, vi tänkte inte på konsten alls, bara på att få en villa till billigt pris. Sökande drogo vi kring Stockholms omgifningar och till slut funno vi hvad vi sökte. Det var en byggnad i den epidemiska skärgårdsvillastilen med torn och veranda, delvis cigarr-

låda, delvis ingenting och i sin helhet afskräckande ful. Våra minst stilfulla möbler kunde vi gladeligen släpa dit, ställda hvar som helst, skulle de alltid ta sig bättre ut än villan. Föråldrad smaklöshet och alla nutida bekvämligheter förenades i rörande harmoni och priset... ja, det var afgörande, vi blefvo villaägare.

Det sägs ju att moderskapet är en kvinnas stoltaste känsla, jag tycker att ingenting gör en ödmjukare, men det att stå på en egen förstukvist, blicka ut öfver egna träd, omgärdade af ens eget staket, stängdt med ens egna grindar, det är en suverän känsla. Att man kanske öfvertagit en del ofrefliga papper med namn af inteckningar är något som försvinner ur ens uppfattningsförmåga, man är som sagdt villaägare, kung och drottning inom världens minsta rike och med inskränkt monarki — men i alla fall.

Och det kan ingen tro hvad man med ens blir ifrigt verksam inom dittills för en stadsbo okända områden. Vi bröto upp sten, så att armarna värkte, vi vände grästorfvor och planterade, vi sträfvade med att fördrifva myror och maskrosor, vi vattnade och sådde, arbetets söner voro ingenting mot oss, och vi hade aldrig en tanke på strejk.

Ty vi njöto. Af fjärden. Den var blå, den var stålblank, den glittrade i guld och rött, den svartnade till storms, men den var alltid fjärden, aldrig Sturegatan, Drottninggatan, Regeringsgatan, och hvad de nu alla heta, dessa slingrande ådror, där stadslifvets feberblod jagar fram. Vi njöto af vårens växande kraft, af knopparna på våra fyra fruktträd och åtta bärbuskar, af syrenernas mörka skiftning, som en dag skulle ljusna och svälla ut i doftande klasar, af sippor och vårlök i skrefvor och tufvor, af bristande isar, smältande snö och sig dagligen ökande fågelkvitter. Vi kommo hem från skogen med fång af gullvifvor och sälkvistar, vi satte nyutslaget björklöf i stora krukor och vi tröttnade ej på allt detta nya att leka med, vi gamla nervslitna stadsbarn. Vi njöto af sommaren, af hängmattorna mellan granarna, af roddturerna i den lugna viken, af att se knoppar förvandlade till blom, sådd till grönska, löften till verklighet. Vi njöto af hösten, af lönnarnas skiftning i rött, ekarnas i gult, af de härliga soliga dagarna med blå himmel efter frostnätter, som lät allt på morgonen te sig som kanderadt socker. Vi plockade svamp och nötter och fyllde stora korgar med lingon — aldrig kan sylt af köpta lingon smaka som dylika, det är som om man kokade in något af skogsvandringens poesi i sockerlagen, tänk, röda, friska bär som aldrig känt skammen af att tofgräpas och bortschackras åt den mestjudande!

Vi njöto af midvinterstämning med hvit, nyfallen snö, som låg i mjuka flak öfver grenar och tufvor, snö utan sot. utan hjulspår, ren, oändlig, med blåhvita skuggor och glänsande ytor, bländande som en evighetstanke, och så åter rimfrost, spetsarbete, sprödt, gnistrande, sirligt, hvartenda träd ett filigransmycke, eller kölldagar, då skaren bar, knastrande under skidorna, eller blankis, då fjärden låg som en spegel och skridskoseglens vimmel nästan gaf intryck af öppet vatten. Åh, vi njöto, oss felades intet.

Men vår kokerska tyckte:

"Herrskapet skulle ha en katt."

"Hvarför det?" sade min man en smula öfverlägset.

"Det är så trefligt med kattor, och så ska man väl ha husdjur, när man bor på landet."

Kors, det hade vi inte tänkt på, vår kokerska hade rätt, vi borde kanske se oss om efter en katt, men det behöfde vi inte, ty det blef en katt, som såg sig om efter oss.

En morgon, då vi klevvo ut på förstukvisten, stod där nämligen någonting hvitt, fyrbent med gnistrande ögon och en ljusröd nos, någonting som jamade, på samma gång ynkligt och fordrande.

Det var en katta. Vi släppte naturligtvis in henne och gaf henne en tallrik af vår bästa gräddmjölk.

Hon drack glupskt, men ändå prydligt, med naturligt kattbehag, allt under det hon plirande iakttog omgifningen.

Vi slogo andaktsfullt ring omkring djuret.

"Hvad hon är söt? Hon får väl stanna!" bådo barnen.

"Naturligtvis," afgjorde kokerskan. "Det är lycka till huset, när en katt söker upp en."

"Hon är som en flinga."

"Nej, som en hvitsippa."

"Sippan!" ropade ett af barnen.

Kattan såg upp, mätt och öfverlägsen, böjde nådigt hjässan som till bifall och slickade grädden ur morrhåren.

Så började hon att inspektera våningen, mycket grundligare än vi vid köpet af villan. Med en lättjefull dragning i bakbenen gick hon långsamt omkring, tog ibland ett skutt upp på ett bord eller en stol, nosade in i alla vrår, tills hon slutligen, nöjd med resultatet, hoppade upp i min säng och lade sig krum på spets-täcket.

Jag böjde mig förebrående ned öfver henne.

"Jaså, här tror du, du får ligga."

Hon spände klorna i trådtyllen och spann välbehagligt. "Naturligtvis får jag det," tycktes hon säga — och naturligtvis fick hon det också.

Inom en vecka styrde hon hela huset och var den bortskämdaste af alla bortskämda kattor. Det var som om hon funnit en viss njutning i att vålla allt tänkbart besvär. Utan att vara smeksam af naturen, kunde man vara viss om, att hon hoppade upp i ens knä, ifall man hade en mörk klädesklädning på sig. När sängarna voro nybäddade, hade hon mycket brådtom att förvandla deras glatta yta till en gropig, och när man såg sig om efter kaffe-grädden, hade hon vanligen druckit ur den. En gång, då vi ville smörja kråset med stekt fågel, låg den redar längst expedierad i Sippans tunga, mätta mage. Den gången blef till och med vår kokerska vred och talade om att ge kräket huden full, att hon inte gjorde det förstår sig själf. Sippan hade genast klart för sig att det bara var ett talesätt och lät sig ej störa i sin välbehöfliga matlur.

Som sagdt, hon var allenarådande, men det skulle komma andra tider.

När man börjar få smak för husdjur, blir man lätt samlare. En dag kom min man hem med ett ljusgult rörligt lurfbylte, som vid närmare påseende befanns vara en hundvalp.

Med slängande öron och blinkande med ögon vördiga en orientalisk skönhet, stod det nya fenomenet där, en smula oviss om sin ställning i familjen.

Barnen jublade — men Sippan! Ingen muff från andra kejsardömets dagar har haft väldigare dimensioner än hennes kropp antog vid åsynen af denna hennes husliga lyckas fridstörare. Aldrig ha en smaragder gnistrat med en renare grön glans än hennes ögon mot den oskyldiga hundynglingen, som ännu icke hyst en ond tanke i sitt barnahjärta.

Aningslöst satte han viftande svansen i vädret och sträckte ut framtassarne, en fullständigt tadelfri bugning, så gaf han till ett litet välvilligt skall; det var tydligt för alla utom Sippan att han presenterade sig.

Hon fräste. Hvilka ord som gingo öfver hennes skära nos är outforskadt, men i nästa ögonblick dansade hennes spända klor som kvarnvingar kring det rödgula hundhufvudet.

PAPPERSMÖNSTER

fullt tillförlitliga, erhållas omg. från oss till nedanstående pris inom Sverige: Bluslif 40 öre, Kjol-mönster utan släp 50 öre, Prinsessklänning 75 öre, Reformdräkt 75 öre, Berndräktmönster 50 öre, Kappmönster 60 öre. Uppgif lifvidd, (omedelbart under armarna,) midjevidd och kjollängd, erhåller Ni till Eder figur fullt passande mönster. Expedieras porto:ritt om rekvisition åtföljd af likvid i sparmärken el. postanvisning insändes till Iduns Mönsterafdelning, Drottninggat. 51, Sthlm

Det blef hallå och uppståndelse. Inga vänner äro så svåra att skilja åt som hund och katt i stridens hetta. Husan tog till sopborsten, kokerskan viftade med en handduk, min man fick tag i sin käpp och slutligen lyckades vi slå en dörr i lås emellan de båda parterna.

Sippans svans bibehöll en längre stund omfånget af en rik boa; hvad den stackars hundvalpen angick, såg han så hufvudyr och skamsen ut, som en ridderlig natur måste bli vid ett dolskt anfall från oväntadt håll.

Man må betvipla både att Erik den fjortonde dog af underhållig årtsoppa och att Karl den tolfte afvisade Aurora Königsmark, men man skall icke söka förneka, att en hund är en ädlare djurart än en katt. Jag har aldrig sett en ung man utveckla större belevfvenhet och taktkänsla än vår hund i umgänget med den nyckfulla kattskönheten. Som en äkta gentleman sökte han med hänsyn till familjelivets helgd att genast från början inleda ett vänskapligt förhållande med husets alla medlemmar. Oss andra hade han ju ingen möda med. Han behöfde bara se en trohjärtadt i ögonen med sin milda gasellblick, så var det omöjligt att vägra honom vare sig kärlek eller en sockerbit.

“Titta på Roy, han ber så vackert!”

Ja, och så dansade en skorpa genom rummet och Roy fångade den i ett elegant språng. Som sagdt, oss andra hade han ju i sitt våld, men Sippan, hon hörde inte till de lätta eröfvingarna. Hon var ju intelligent, och att Roy var en af dem, som hon nödtvunget måste tåla i sin omgivning, fick hon snart klart för sig, men det var också allt. Stackars Roy, han krumbuktade sig på afstånd, viftade på svansen och betraktade Sippan med det mest bevakande uttryck, men hon plirade kallt emot honom med en grön glimt i ögonvrån, som tycktes säga: “Kom mig inte för när,” och Roy hade från början lärt respekt.

Jag skulle för öfrigt icke säga något om hennes afvisande hållning, ty stolthet är en kvinnas skydd och rätt gentemot obesvarade känslor, men det att hon samtidigt tillskansade sig fördelar på bekostnad af Roys nobless, det fann jag lumpet. Sippans gräddskål var för Roy helig och oantastlig, det var som om han genast insett, att han för sin del aldrig kunde begära annat än skummad mjölk, men Roys mattallrik inspekterades däremot alltid i första rummet af Sippan och länsades, om det var något som föll henne i smaken, medan Roy tåligt afvaktade, hvad hon skulle ha den godheten att lämna kvar.

Sippans beteende i detta afseende kan verkligen icke försvaras hvarken ur kristlig eller kvinnlig ståndpunkt. “Är mannens karaktär hans öde?” frågar Marie Sophie Schwartz. Jag vet icke, hur hon skulle besvarat denna fråga, ställd på kattsläktet, men visst är att Sippans tragiska slut var resultatet af onda tankars karma, som fångade hennes själ i en omätlig lystnad efter fågelstek.

Det är ändå förunderligt hvad det är svårt att bli nöjd här i världen. Bor man i hufvudstaden, känner man redan lungorna vidgas och lifsmodet ökas af en vandring till Haga, då björkarna knoppas och blåsipporna titta fram mellan snöväta blad. Har man åter kommit till den närmaste skärgården och sommarsolen gassar in mellan vikarna, ja, då får man plötsligt en obeskriflig längtan till de yttersta skären, bort till hafssälta, kala klippor, långa sandstränder och vidgad horisont. Man vill kunna sträcka ut med en segelbåt utan att ha ett helt garnityr af holmar i vägen, man vill ha ett vatten, i hvars klarhet man kan se ner till det oändliga, som i djupet af en älskad blick, kort sagdt, man vill njuta den härliga,

obeskrifligt uppriskande känslan af att vara ute i själfva hafsbandet, och för den känslans tillfredsställande byter man gärna ut en nybyggd villas alla nutida bekvämligheter mot en fallfärdig skärgårdsstugas alla brister på dylika. Så göra andra, så gjorde vi, och Sippan följde med i en korg.

Jag har aldrig trott på fängelsestraffets nytta. Sippans hatfulla uppsyn, då hon togs upp ur korgen, bevisade mig ånyo att frihetens beröfvande ej är något medel till själsförbättring. Hennes gnistrande blickar visade tydligt, att hon misstrodde och föraktade oss allihop och att det skulle stå hårdt åt, innan det yttersta skärets bästa strömning skulle förmå henne att glömma vårt ovärdiga beteende.

Platsen däremot fann hon behag till. Det var nämligen så att intill vår stuga gränsade en trädgård, som tillhörde ortens Krösus, en rik patron, som gynnade trädgårdsskötsel.

Det var verkligen en grann trädgård, han hade, som nog kostat möda och pengar att få till stånd på det jordfattiga klippområdet. Där lyste dunkelröda jordgubbsland, gulröda körsbärsträd, där stodo täta hallonsnår, och äppelträden dignade under mognande frukt, men allt detta var för Sippan likgiltiga ting, hennes gröna ögon stirrade visserligen mot trädkronorna, dock det gällde ej frukten, det gällde de många flaxande vingarna, de kvittrande struparna, de pickande näbbarna. Fåglarna, fåglarna, de utgjorde hennes ständiga, lidelsefullt skälfvande sommardröm. För den fick gräddmjölken stå, för den kunde hon sitta timtals på huk, som om hela hennes kropp varit en enda till det yttersta spänd nerv, för den gjorde hon språng, som skulle ha skördat applåder i en cirkus, och tyvärr allt oftare skaffade hon byte bland de sorglösa luftsångarna, allt ogillande till trots.

Att Roy både skämdes och sörjde öfver hennes uppförande var tydligt. Han såg efter henne med en melankoliskt oförstående blick, men Sippan var otillgänglig för allt bättre inflytande. Vi bådo henne förgäfvades att hon skulle ge sig på råttorna, som huserade i källaren till men för vårt matförråd, men hon hörde inte på det örat, hon hade icke smak på råttor, det var ingenting att göra åt den saken.

Också i sitt förhållande till fåglar lade vår hund i dagen sin naturs medfödda finhet. För Sippan hägrade fågelstek, för Roy endast fågellek. Han jagade som en galning kråkor och skator, men det var begripligt för alla, att han därmed endast afsåg att skaffa sig motion, efter Müllers eller någon annan auktoritets anvisning, för att hålla sig slank och smidig i sommarvärmen. Kråkorna förstodo det också, och man hörde riktigt, hur de skrattade, när han i ifvern kullrade ner i ett dike. “Har du sett oss flyga!” ropade de, och Roy gaf till ett muntert skall, han hörde ej till det slags folk, som aldrig kan ha roligt på egen bekostnad, som sagdt, han var en fin natur.

En hund blir husets vän, man anförtror honom sina bekymmer och märker att han delar dem; en katt blir i grunden aldrig mer än en treflig lyxartikel, något som man för mjukhetens skull finner behag i, när klorna äro indragna, men riktigt säker på att de ej plötsligt spännas ut kan man aldrig vara. Att ge bort en hund, som tillhört en, är helt enkelt synd, att ge bort en katt behöfver man ej göra sig så mycket samvete af, bara den får vara kvar på den plats den trifs med. Sippan tyckte om yttersta skäret, fiskarfolket tyckte om Sippan och så beslöto vi att lämna henne kvar till minne, utan aning om att hennes öde däri genom blef besegladt.

Då vi foro, följde hon oss höfligt, men lik-

.....
*Undertecknad som jag
 är Gunnar Hornqvist,
 eller dessamma motpart
 alla anspråk på en god
 bilig och dryg täte- och
 handte.*

.....
*Jagberg, Lethelius
 styf af detta Högskolan och
 Pöjg för sin kunnat i...*

nöjdt ned till båten, Roy stod på däck och tjöt vemodigt, hans ädla hjärta sörjde öfver afskedet, men Sippan plirade illmarigt och kallt, som om hon velat säga: “Det yttersta skärets strömning och fågelstek värderar jag högre än er allesamman. Ge er bara i väg, det gör mig ingenting.”

Stackars Sippan, det var hennes sista illusion.

När man är Krösus på ett yttersta skär, är man det i allra högst tänkbara grad. Man är en myndig man, som inte tål motsägelse, allra minst af en fattig fiskare. När därför den stora trädgårdens ägare hof upp sin röst och sade:

“Den där katten tar fåglar, gör af med den!” — ja, då blef för fiskarfolket ingen annan råd än att stoppa Sippan och en gråsten i en säck och att låta dem göra sällskap till hafsbotten.

Det var hennes sorgliga slut, och att de kvittrande struparna kring de rodnande äppelträden ej slogo dystrare drillar för det är att förmoda.

Men i Roys milda ögon ser jag ibland en melankolisk glimt. Är det mantro saknad efter Sippan eller smärta öfver att aldrig ha vunnit hennes gunst — ett är visst, en ärligare vän ägde hon ej.

Lifvet är glidande som flygande moln. Än reser sig ett högt slott, än förvandlas det till vilda berg, så jämna de sig ut till en vid slätt, än är det ett tåg af ljusa vingar, än ett hotfullt vidunder — och allt ilar förbi, ingenting att hvila vid, ett ständigt: vidare! vidare!

Landtdrömmen, också den är försvunnen! Vi äro åter i grottekvarken bland jäktande människoströmmar, bland automobiler och spårvagnar, i sot och larm, men ibland skynta för blicken glimtar af blått och gnistrande hvitt, minnet af vida fjärdar och snöslätter. Genom bensinångorna tränger en doft af barr och hafssälta. Man drar ett djupare andetag och tänker: — Det var en vacker dröm, för vacker att ha bestånd — men det är i alla fall godt att ha drömt den.

SIGRID ELMBLAD.

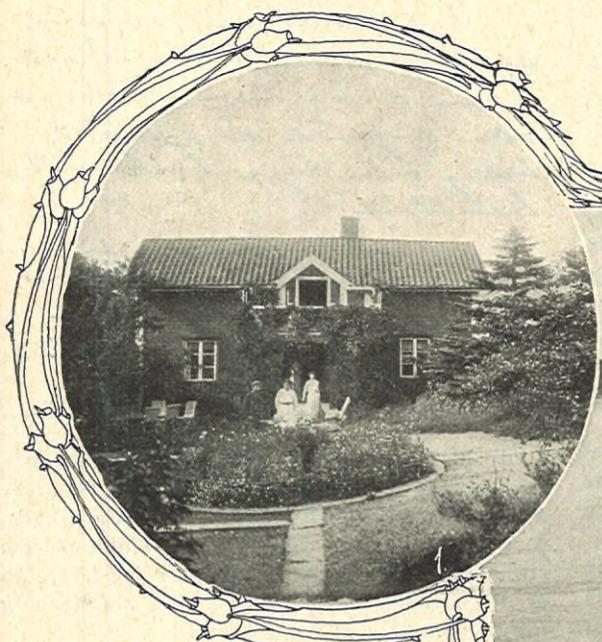
Teckningslista för bidrag till Wennerbergstoden i Uppsala

finnes för hugade bidragstecknare tillgänglig å tidningen Iduns byrå, Drottninggatan 51, Stockholm, och mottagas äfven tacksamt pr post insända bidrag, hvilka sedan i sinom tid komma att redovisas i Idun.

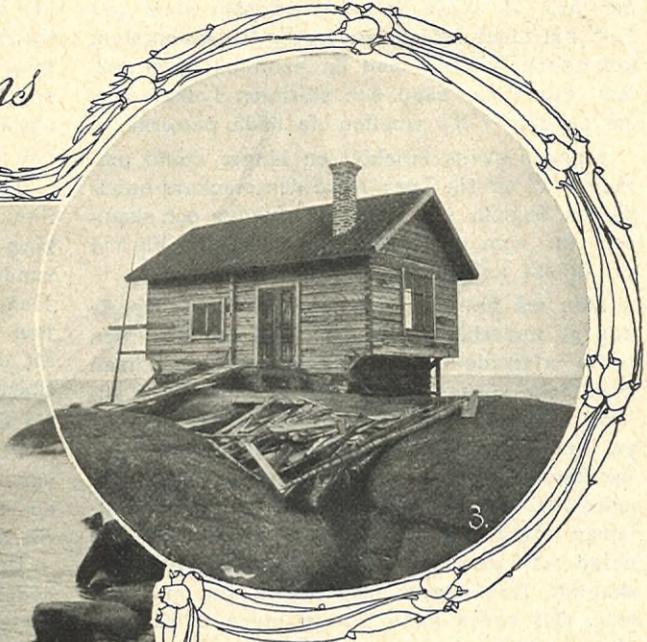
LUZERN

==== Förmån vistelseort under sommaren. ====
G:D HOTEL NATIONAL
 Härligaste läge vid Vierwaldstättersjön. Rum från 4 kr. Ill. prospekt gratis.

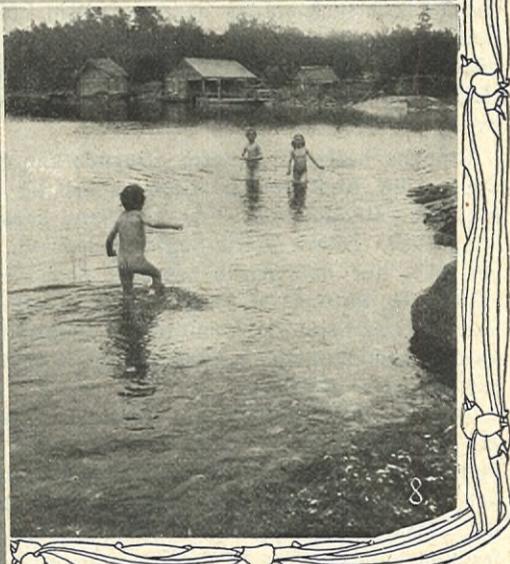
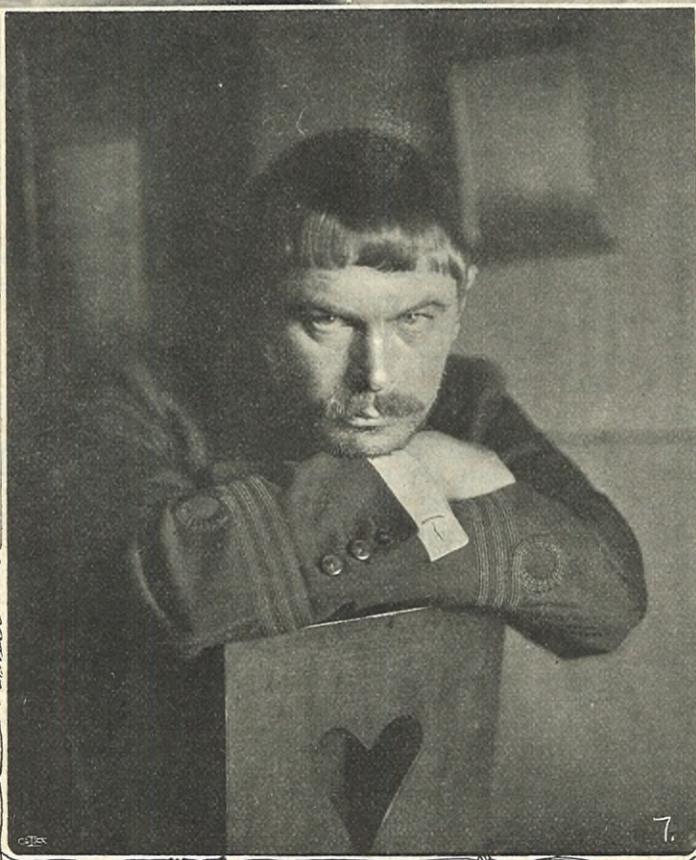
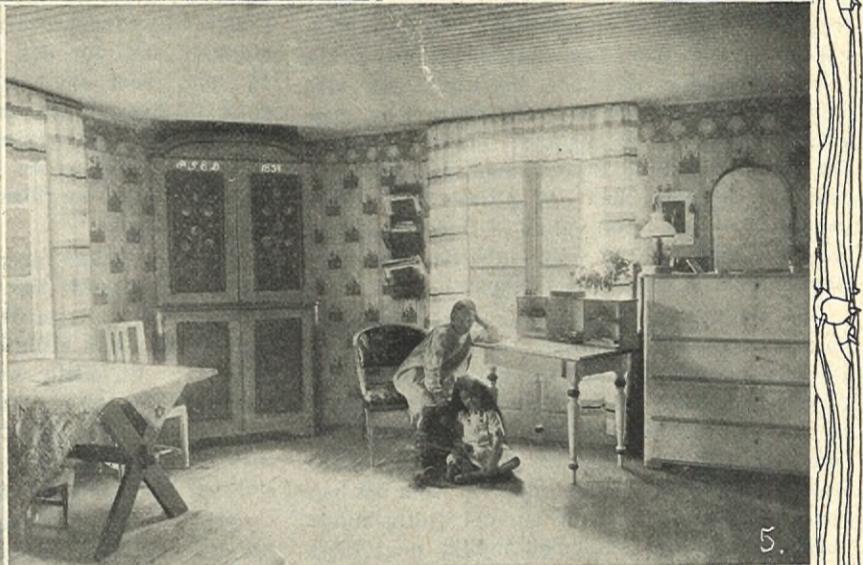
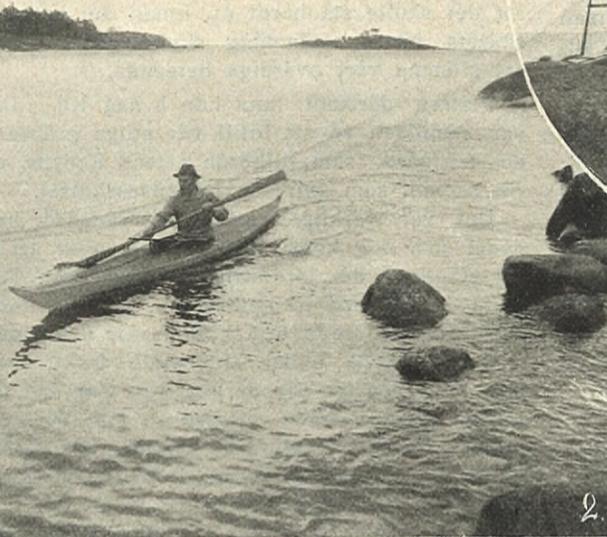
Albert Engströms

DETTA ÄR om den främste humo-risten i landet, Strix' ryktbare re-daktör och Grisslehamns främste med-borgare. Det är också om hans hustru och hans barn, hans hundar och hans segelbåt och mycket annat, som är

karaktäristiskt för det Engströmska hemmet. Och det är skrifvet af en författare, som, själf vorden Grisslehamnsbo, äger just den käckta farten i skriffjädern, som en så-dan skildring kräfver för att göra sig.

1. ALBERT ENGSTRÖMS STUGA I GRISSEHAMN. 2. ALBERT ENGSTRÖM I KANOT 3. ATELJÉN PÅ STRANDKLIPPAN. 4. INTERIÖR AF SALLEN. 5. LISA OCH MALIN I BARNKAMMAREN. 6. "ÖSTRASALT." EN PENDANG TILL ACKES TAFLA PÅ SENASTE "KONSTNÄRSFÖRBUNDET". 7. ALBERT ENGSTRÖM I DIKTAR-

DRÖMMAR. 8. "Ä' INTE VÅRA UN-GAR LIKA BUSSIGA SOM LILJEFORSENS?" 9. ALLE MAN OMBORD! 10. HERR OCH FRU ALBERT ENGSTRÖM PÅ SIN FARSTUKVIST. 11. "STRANDHUGG". 12. VID LEKSTU'BÅTEN. 13. KANONBERGET. 14. I HUNDGÅRDEN. 15. ENGSTRÖMS UDDE MED "SOMMARGÄSTER".

NU OM SOMMARN är Albert Engströms röda stuga fördold i grönskan, och alla slag af blommor uppfylla gårdsplanen med färger. Men träden ha blommat ut och gått i frukt, och höstsolen kommer väl att lysa på äpplen, päron och kastanjer.

Nu är det ingen jakt, och därför ligger herr redaktören med sin vän Kalle Andersson ute och seglar. Ibland segla de till Öregrund och förtöja vid kajen och fyra på Primusköket under näsan på Öregrundsborna, som säga: så'na seglare, de ha ju hattar! Ibland segla de ner till Stockholm, Vaxholm eller Furusund, ibland öfver åt Åland.

Följden är, att de äro bruna som indianer och beckiga oca valkiga i näfven alldeles som riktiga sjömän, hvilka seglat på oseljanen och tugga tuggbuss och säga god damm!

Följden kan också vara den, när det är bra sjö, att herr redaktören kommer hem sjublöt från topp till tå och kanske har en liten snufva i faggorna.

Det går öfver, bara man blir van! säger han och tar snufvan lika lugnt som allting annat här i världen; som sig bör.

Ty han är ju nu en gammal man, och han har varit med, när knifvarna gick. Det var på nittitalet.

Han har varit och härjat kring hela Östersjön och klufvit stormar mellan Reval och Sandhamn, och hur många ha fått göra det? I Zorns kutter.

Frammot jul förankrar han hemma i Grisslehamn, och under

vintern läser han och ritar och skrifver och jagar och tar emot vänner och bekanta, som komma på besök mer eller mindre långtifrån, och ser den ena dagen förgå efter den andra, till dess att det åter blir vår.

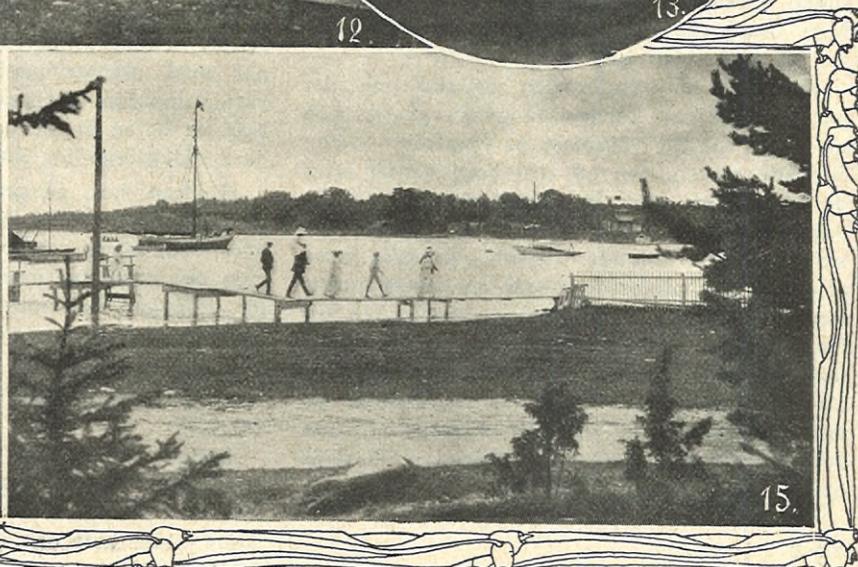
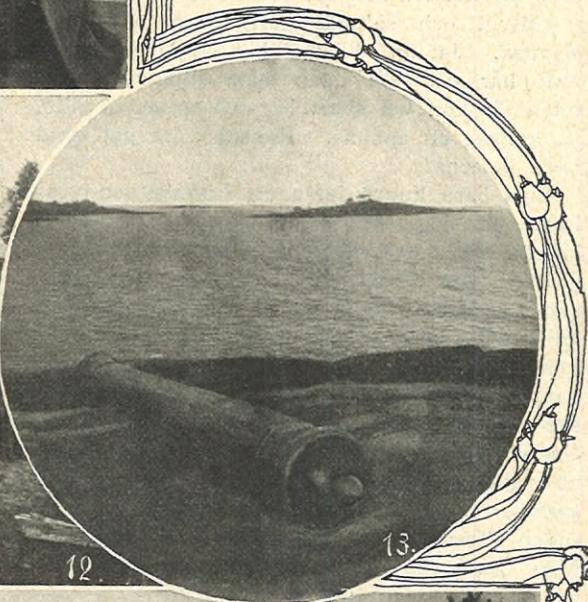
Det är allt lite viking i Albert Engström! Af den gamla sorten, som satt hemma på gården i ro, tills vårstormarna kommo. Lite björnnatur med dåsigheit i vinteridet och dubbelt lif om sommaren.

Härute lefs ett gammaldags sundt och friskt lif, men när herr redaktören arbetar, går natten åt, och han slutar vanligen inte förr, än solen börjar. Icke förty kan han följande dag ta bössan och hundarna och gå till skogs.

Med sådant friluftslif mellan arbetet och de glada sammanträffandena med gamla vänner fylls år efter år, och Strix gömmer ju i sina spalter en mängd präktiga skildringar af de olika årstidernas äfventyr här ute. —

Nu har en dag förgått, och solen är nere, och det är sommar.

Dackel, som är en taxman, ligger och dåsar bredvid Resi, som är hans taxkvinna. Men Dackel får inte ligga så länge, ty Lisa vill leka med honom. Lisa är fem år och har kopparfärgadt hår och båda delarna äro de vackra. Hon har beslutat att leka och skämta med honom, och därför gör hon det, till dess att han börjar morra och äntligen hoppar ner på golfvet och svansar omkring och ger skall.

Då lockar husbonden, som sitter och läser och röker.

Hynden, kom till husse! Synda sig nu, hynden! Ja, si kom nu, lilla hynden!

Hynden hoppar upp i husbondens knä, och husbonden griper om dess långa nos och kramar på ett särskildt sätt, så att hynden säger ett par mycket vanliga ord. Men till sist blir hynden arg, och husbonden släpper honom på golfvet, där hans ilska snart nog byts i ett glädt hoppande och skällande, och så får han en sockerbit och viftar med skaftet och är nöjd, medan Resi hoppar omkring honom och nafsar honom i bakbena, af pur afundsjuka.

Då kommer fru Engström och frågar, hvad herr redaktören behagar till supé, och herr redaktören svarar, att det är detsamma, och medan nu supén görs i ordning, pratar han med sin hustru och leker med sina barn, fast han är en så berömd man, att till och med en serbisk prins har skrivit om honom och kallat kolingen "le Kalintzen".

Och fru Engström talar alldeles som många andra fruar, bara mycket roligare, och har alldeles svart hår och stora gråbruna ögon och skrattar så godt med sina hvita tänder, att ingen kan ungå att skratta med.

Hvarför skrattar du, mamma? frågar Lisa, och hennes bruna ögon bli nästan svarta med en liten reflex af dagsljuset inne i pupillen, och hennes röda lilla mun blir ännu mindre, och det är nära, att hon skall gråta, då hon inte genast får veta, hvarför hennes mamma skrattar så godt.

Hur är det, Liskan? Gråter du? frågar hennes pappa allvarligt. Fy, en sån stygg flicka! Ska det vara lite gast på lumpan?

Då säger hennes mamma: nej, era små sylt-fötter, nu får ni gå upp och lägga er. Säg god natt åt pappa!

Det är bittert, det måste ske, men om en stund skickar Lisa ner barnjungfrun med hälsning, att frun skall komma upp, och längre fram på kvällen kan det hända, att hon knacker i golfvet och sålunda telegraferar efter sin mamma. Ja, än så länge har den lilla damen rödt hår och sin egen fasta vilja, men med tiden får hon väl svart hår och en annan vilja, ja, kanske en annans. Kanske vore det synd båda delarna!

Inga barn kunna lefva ett friskare och lyckligare lif än Lisa och Malin, ständigt ute i luften och solen, badande i hafvet, lekande i gräset. Om vintern åka de skidor och skridsko och kälke, nu få de ro och en och annan gång följa med ut och segla, och ibland, när kvällen kommer, spelar deras mamma och de dansa, och är deras pappa riktigt blid, så kanske till och med, att han dansar med dem. Om vintern få de tölja med till folkets danser på söndagsaftnarna, och där finns ett par små kavaljerer, med hvilka de svänga om, alla-redan förande sig med grace och värdighet. Men Malin är ju så gammal, att hon redan är en stor dam, ty hon är tio år. — — —

En dag, när vintersolen är röd och det börjar skymma, komma långväga gäster, och nu lyser det till välkomst ur fönstren och den öppnade porten, och ett rikt bord väntar efter de två milen från järnvägsstationen. Champagnekorkarna knalla, och efter midnan vid kaffet sjungas Aristide Bruants parisiska visor af en parisisk professor, medan en svensk konstlär utvecklar en spirituellt lärdom, som till fosterlandets åtnämnelse redan finns förvarad i flera volymer, hvilkas antal säkerligen kommer att i betydlig mån ökas, och professors fru talar entusiastiskt om det senaste berömda svenska dramat och om kärleken. Då tåras hennes stora ögon.

L'amour! säger hon och ser ut. Ah! L'amour! — — —

Då jag inte vet, hvad hon afser med sin stumma nickning efter detta utrop, sätter jag de vanliga tre streck, som beteckna, att man inte vet något ytterligare att tillägga.

Men nu är fru Engström i sitt esse, nu får hon ordna och ställa, så att gästerna skola få angenämt, så att de skola medföra ett minne af det för platsen karaktäristiska, och säkert veta de liksom alla andra efter detta besök hos Albert Engströms, hvad som menas med gammal svensk gästfrihet.

De föras till mor Greta, där det glöggas på häfdvunnet sätt, de få gå på glanskis och vandra upp till utkiken längs den smala stigen genom skog och klyftor, och däruppfån se de genom kikaren det aflägsna Åland och vid sina fötter hela trakten ända bort mot Svartklubbens fyr, skogsåsar, frusna sjöar, röda byar och det mörka vinterhafvet, alltsammans i ett kyligt solsken, som blåskuggar snödrifvorna. När det blir kväll, åka de vid fackelbloss till dansen, och där dansa flickorna i sina Häfverö-dräkter, och Roddar-Kalle spelar traktens alla låtar.

Allt detta har fru Engström ordnat och ledt, och det har hänt så själfallet, som vore lifvet härute alltid på detta festliga sätt.

När utläningarna sedan kommit i väg mot Stockholm, så bryter också den lilla fruns för-tjusning ut.

Oh, monsieur, comme c'est beau, Grisslehamn! Et comme elle est charmante, madame Engstrom! Et lui, et les enfans! La petite Lisa et Maline! Voilà vraiment un homme et une femme! Je trouve, qu'ils sont de très belles caractères. Et comme ils sont heureux! Je suis si contente de notre voyage, et j'en garderai toujours un doux souvenir! —

Om vinterkvällarna, när snöstormen och bränningarna dåna i mörkret, flammor brasan i stora rummet, och medan fru Engström spelar Grieg eller folkets åldriga melodier, stiger röken från piporna och imman från toddyn, och samtalet rör sig lugnt och makligt om alla möjliga frågor, tidningarna läsas, in- och utländska skämtorgan ligga på gamla böcker, som plockats ner från bokhyllan, Teofrastus Paracelsus, Stiernhielm, Lucretius, gamla psalmböcker, eller kanske drar man en liten världslig historia, som inte saknar sin glädjande spets. Eller kanske är det Kalle Andersson, som berättar historier från unga dar i Stockholm och Paris, och det kan också hända, att han på ett enkelt sätt löser knutar, som lifvet förelägger enhvar att lösa, och behållningen blir åtminstone alltid ett godt skratt, ty Kalle Andersson är en sann filosof. Därför är han Albert Engströms vän, ty som vi alla veta, är också Albert Engström en sann filosof. —

Men nu har våren börjat regna ner från de mulna himlarna, och nu börjar sjöfågeljakten och morkulljakten.

Herr redaktören sitter på verandan och gör själf i ordning sina vettar, medan husfrun ordnar med planteringsgöromål och ser till, att vattentunnorna grönmålas och bojen rödmålas. När nu bojen är röd och svartbandad, tillkallas herr redaktören för att döma, om allt är godt.

Husfrun har på grund af sitt deltagande i grönmålningen själf blifvit något färgad, och herr redaktören säger: ja visst är bojen röd, men din näsa har inte den rätta kulören! Därför infångar han nu sin husfru och bestyrker hennes näsa med något mönja, och sålunda är hon nu, där hon står och skrattar, en bild af den annalkande tidens färgprakt. Och säger det själf.

Redan långt före soluppgången rör herr redaktören ut i sin eka till gamla kända ställen, och önskar du veta, hvad han under sådana jakter sett och upplevat, så sök i Strix!

Sen kommer morkulljakten i hvitsipptiden, då aftenhimlen är rödare och skogen är däfven och skum och uppfylld af vårens lif.

Och sen kommer laxen stigande mot kusten. En aften kastas noten, och när den halas in, blänka pundfiskar i maskorna. På stranden samlas hela Grisslehamn, och så blir det uppdelningen och vägningen och allra sist en sup på fisken.

Nu behöfver jag ju knappt säga, att Albert Engström har gett åt namnet Grisslehamn en ryktbarhet, som sträcker sig långt utom Sveriges gränser.

Men däremot, att folket i trakten med respekt och kanske också lite undran betraktar det Engströmska hemmet.

Till att börja med är "redaktören" en karl, som kan bryta ner dem i arm och bjuder på en toddy då och då. Detta förstå och uppskatta de, men att han skänker bort värderika saker såsom gevär, en segelbåt, ja, ett helt torp, utan att själf ha någon fördel däraf, det, det, det skaka de på hufvut åt, och så säga de: ja, si redaktörn, han har sitt hufvud för sig och han är nog litet underlig! Men kniper det i en viktig sak, så komma de till honom och fundera.

Som han i den delen, sådan är fru Engström i allt som rör sjukdom, fattigdom och elände på trakten.

Hon svänger visserligen ledigt om med en fiskarpojke i bussarong och pjäxor och kan konversera lika ledigt som en professor om pelikanens lefnadsvanor, och det är kvistigt nog, och hon talar konst och litteratur på ett intelligent och humoristiskt sätt, men hon känner också alla sina gubbar och gummor och ungarna i fattiga stugor, och när sjukdomen kommer, blir det att gå till henne och få råd och hjälp, och därför har hon också fått bära namnet: traktens välgörarinna.

Hon ordnar hemmet och ombesörjer saker och ting och påminner sin herre och man om sådant, som inte får glömmas, och när det är något i alla fall, som har blifvit glömdt, så säger herr redaktörn: hvarför påminde du mig inte om det? Och då händer det, att svaret blir: nej, hör nu, herr redaktörn, lade jag inte brevet på ditt bord och sa, att — — —

Och då kan det ju hända, att herr redaktörn klår sig bakom örat och säger ett ja visst tusan ja!

Ja, det där är för att du må inse, att äfven stora män och deras hustrur föra en mänsklig tillvaro med dess glädje och besvär.

Albert Engström och hans hustru ha nu under ett äktenskap, som sträckt sig öfver den kanske betydelsefullaste delen af en människas lif, som alla andra pröfvat både det ena och det andra, och under tiden har han kommit till stor berömmelse, och nu utöfvar han alljämt genom sin konst och sin personlighet ett betydelsefullt inflytande på sina landsmän, medan hon troget står vid hans sida — såsom historieskrifvaren säger — och de uppfostra sina barn till dugande människor och skrida så småningom emot sin ålders dag.

Men den respekt, som hvilat kring dem härute, visar sig, när de komma vägen gående och sommargästflickorna möta. Då vika dessa åt sidan och bli tysta, och sen hviskas det:

— Där gick Albert Engström med sin hustru.

Det är nog så, att Albert Engström är kungen i Grisslehamn, men hur ofta kunna kungar egentligen tillräkna sig en sådan eröfrad ära och respekt som han? —

LUDVIG NORDSTRÖM.

Lagermans flytande putspomada BONAMI.

PAUL NILSSON:

SAMLING!

I DAGSVERKSFOLK på ängen,
där slätterliar gå,
hvad fattas det väl drängen,
hvad tänker tösen på? —
Det är så tungt att bärga hö,
när ingen glädje finns
och regn och rusk och hvitan snö
är allt hvad hjärtat minns.

Men, fader Per, låt stanna
den stolta slättergång,
mens vi och mor Johanna
ta upp en frisker sång,
en ton, som lyckogöken gol,
där sist han satte sig,
en visa varm som middagssol
och lång som smultronstig!

Ty ungdom liknar rågen,
när axet går i blom.
Om det slås ner af vågen,
se då blir skäppan tom,
men spirar stråt som kyrketorn
i aftonrodnans glöd,
blir kärna i hvartenda korn
och must och dagligt bröd.

Med timotej och klöfver
det är visst godt och väl,
dock människan behöfver
nåt annat för sin själ.
Om pojken drilla kan en låt,
så tar han större skår,
och grödan bärgas icke våt
hos dig i detta år.

Den höga gradualen
en himlastege är,
som oss ur tåredalen
på starka toner bär.
Hvar helgdag vi där uppe stå
och sjunga Herrans pris,
ett ögonblick vi skåda få
in i Guds paradys.

I slätterfolk på vägen,
hvi dog er aftonpsalm?
I kyrkefolk, mig sägen:
Hur doftar segerns palm?
I möten mig i samlad kor,
så lyfter Gud oss opp!
Kring vägen, där Elias for,
slå träden knopp vid knopp.

EHURU ENDAST några dagar förflutit sedan skönhets täflingen utlystes i Idun, har densamma visat sig slå lifligt an i vida kretsar. Ett stort antal fotografier har nämligen redan kommit oss tillhanda, äfvensom talrika, af intresse för saken präglade skrivelser och välvilligt anbefallande notiser i pressen. Starten kan således anses vara mycket god. Nu ligger det emellertid vikt uppå till slutningen från de täflandes sida blir den största möjliga, ty här gäller visserligen en nationell hederssak: häfdandet af den mångbesjungna svenska kvinnoskönheten!

Vi rikta därför en varm vädjan till vårt lands vackra kvinnor att skyndsamligen inkomma med sina porträtt. De, som möjligen af blygsamhetsskäl afhållas från att själfva hörsamma uppmaningen, torde väl alltid äga intresserade vänner, genom hvilkas försorg deras kort kunna ingå till täflingen. Äfven till hrr fotografier i olika delar af landet, hvilka gifvetvis äga god kännedom om respektive lokalskönheter, rikta vi en vördsam anhållan, att de i sin mån måtte bidraga till ett godt täflingsresultat. — Beträffande den prisnämnd, som i sinom tid skall granska det inkomna täflingsmaterialet, pågå underhandlingar, och torde vi snart bli i tillfälle att meddela juryns sammansättning.

En femtioårsdag.

FRÖKEN CHARLOTTE VON ARBIN uppnår den 26 dennes femtio år. Född å Tångstad i Östergötland den 26 augusti 1857 och dotter till kammarherren Axel Melker von

CHARLOTTE VON ARBIN.

Arbin och hans maka i första giftet, född Ramsay, har hon hela sin tid bott på denna vackra egendom, hvilken hon numera äger tillsammans med en yngre syster. Hennes lif är hufvudsakligast ägnadt åt de lidande och ålderstigna, åt hvilka hon skänker ett aldrig sviktande intresse, och i solsken som regn synes hon vandra omkring till dessa sina skyddslingar, räckande dem en hjälpsam hand i deras nöd och bekymmer. Med glädje är hon också emottagen af kojans barn, ej allenast de gamla, utan äfven de som äro barn till åren, och många äro de som önska att åt henne måtte skänkas ännu många, många år att verka i människokärlekens och barmhärtighetens tjänst.

Amor i vildmarken.

En bild från fjällen af Gustaf R. Peterson.

UNDER SIGNATUREN "Klippans son" har Sundsvalls Tidnings mångårige utgifvare, redaktör Gustaf R. Peterson, gjort sig känd som författare i såväl bunden som obunden form. Äfven i Iduns spalter har hans penna då och då varit synlig, och då vi i dag meddela en skiss af hans hand, är det närmast med anledning af att han den 22 dennes fyller 60 år. Vi tillönska den värderade kollegan på födelsedagen ännu många år af fortsatt gagnande publicistisk verksamhet.

REDAKTÖR
G. R. PETERSON.

DÄRUTE I VILDMARKEN, där fjällvidet och porsen, ljungen och ripan trifvas så innerligt väl tillsammans, och där den forsrika Rautajacki i tusen år rullat sina vågor vid foten af fjället, där ligger det fattiga nybygget.

Det kallas nybygge därför, att för långa tider tillbaka några nomader af finskt ursprung med sina primitiva fiskredskap kommo till platsen, funno älfven fiskrik och lämpligt byggnadsvirke vid stranden samt byggde här hus och skapade sig hem.

Detta skedde för mycket länge sedan, men nybygget heter det än i dag, ehuru husen äro gamla förfallna ruckel, hvilkas motståndskraft synes mycket tvifvelaktig, om fjällstormen skulle sätta riktigt hårdt i knutarne.

Det dagliga lifvet med sina sträfvanden för brödfödan går dock äfven här sin gilla gång, som annorstädes. Sommarsolen bränner visserligen hetare i middagstid, och myggen är här en större plågoande än där nere på slättlandet, men nybyggarens sinne är just icke underkastadt några våldsamma omhvälfningar för det.

Får han bara vara i fred för brännvinet och vargen, så är det just ingenting som stör honom. Han är absolutist af natur och vana, men frestas han, så blir hans begär starkt, och hans rus är farligt för både honom själf och andra. Eljes är han god och fredlig. Han fiskar, äter och sover.

Af jorden tager han ej mera, än det vår Herre själf ombesörjer under den korta tid, som snön är borta. I regel har han några renar, men dessa sköta sig själfva, om ej någon stamfrände råkar att få syndigt öga och kniper bort en och annan.

Inom det gamla rucklet på älfvens strand frodas emellertid barn och blomma likaväl som på bättre ställen. Kärleksguden skyr icke vildmarken. Han smyger sig in i de torftigaste hyddor såväl som i palatserna samt fångar människohjärtan och smider dem tillsammans

Köp Vänersborgs Balskor!

Bästa svenska fabrikat!
Lätta! Eleganta! Hållbara!
Hvarje sula stämplad med vidstående fabriksmärke. Tillverkas som specialitet efter Wienermetod af Aktiebolaget A. F. Carlsson Skofabrik, Vänersborg. Försäljes i minut hos de flesta skohandlande i riket.

på det gamla välkända viset, som aldrig synes bli urmodigt och som aldrig klickar.

Det var en het julidag. Morgonsolen glänste öfver fjälltopparnes hvita snöfläckar, och skogar och myrskar skiftade i de underbaraste färgnyanser, framtröllade ur saftig grönska, af glittrande vattenspeglar och dämpande skuggor från gråa granitväggar. Ögat fångas och tjuusas, men myggbetten påminna lifligt om, att man på en fjällfärd har en kroppshyddas att dras med, och att själen och sinnet ej i ostörd ro få njuta af det öfvermåttiga natursceneriet.

Det kostar en sådan dag äfven åtskilliga svettbad att marschera öfver en fjällmyr. Fjället ligger så nära, nästan inpå oss, men myren är så godt som ändlös för den, som skall mäta densamma med sina egna steg. Och hvilans i solgasset är ej mycket värd. Detta sörjer myggen för. I en hast slänger man af sig kläderna och dyker med vållust ned i älven, när man äntligen stegat myren i ända. Efter ett bad i detta kristallklara vatten blir man som en ny människa, men man får ej vara sjäpig och ej heller ligga i för länge, ty vattnet är kallt i fjällregionen.

En sådan där het dag kom jag jämte min vägvisare till det gamla nybygget i Juckasjärvis socken. Vi trädde in i hvardagsstugan och kommo genast in i det intima hemlifvets förtrohet.

Ägaren var nyss hemkommen från en två dygns fisketur uppåt älven och vattnen däromkring. Den lille senige mannen sysslade som bäst med sin toalett, svettig och våt som han var efter rodden och marschen. Hustrun var honom härvid behjälplig, och rundtom stodo såsom åskådare fem småttingar med fingrarna i munnen.

Denna tafra skulle måhända generat en stadsdam, men för våra ögon var den riktigt idyllisk, och frun i huset var icke alls generad i sin husliga plikt att tvätta och torka sin äkta hälft, hvars gulbruna kroppshyddas glänste i solgasset under den helt naturliga bristen af både gardiner och markiser för fönstren.

Under det denna situation fortgick ostörd, utbytte vi lika ostörda hälsningar. Småttingarna fingo allt större ögon vid åsynen af främlingarna, och en ung vacker tjänstflicka visade oss in i den lilla kammaren, som, att döma af timrets färg, tillkommit genom tillbyggnad på grund af en modernare tids lyxkraft.

Den unga flickan, som tillika betjänade oss med åtskilligt under frukosten, vi intogo ur uppdukad matsäck, var till hälften af lapp- och finntyp och förstod ej ett ord svenska. Hon var mycket språksam och talade finska med vägvisaren, som var bekant på stället och behärskade finska språket fullständigt. Hans namn var Nilsson, men här hette han Nischan.

Jag måste bekänna, att jag var till en viss grad förlägen. Troligtvis var det första gången som jag själf såg mig ordentligt afväpnad inför en vacker flicka. Språklådan förblef ohjälpligt låst. Nischan var emellertid så mycket språksam, men han kunde godt säga de intimaste saker för min skull. Jag begrep ej ett ord.

Efter en stund såg jag hela familjen samlad ett stycke från stugan, där fiskfångsten sorterades upp och vägdes för att sedermera afsändas till försäljning. Nu var yttre rummet sålunda ledigt.

Om ett ögonblick kom flickan i dörren till vår kammare och vinkade försiktigt åt Nischan.

Hvad nu då, tänkte jag för mig själf och blef riktigt nyfiken. Skulle det verkligen ligga någonting bakom den finska konversationen?

Det dröjde dock icke länge, förrän Nischan kom tillbaka och började ånyo tugga på sin smörgås. Att han icke länge fick sitta ostörd med denna profana sysselsättning är lätt för-

klarligt. Jag måste tillfredsställa min nyfikenhet och sporde, hvad flickan ville.

”Jo,” sade Nischan, ”när jag gick ner från fjället häromdagen för att hämta herrn vid järnvägsstationen, så fick jag ett bref med till hennes fästman, som är stationskarl, och nu hade jag hans svar med mig tillbaka. Men han skrifer svenska, så att hon begriper inte ett ord däraf. Jag måste därför ut och översätta det åt henne. Och samma är förhållandet med honom och hennes bref. Hon skrifer finska, och det översätter jag åt honom, i annat fall skulle han ej begripa ett dugg af hennes ömhetsbetygelser.”

Denna nästan rörande berättelse om tvänne personer, som älska hvarandra utan språkets makt, gjorde mig ett ögonblick nästan stummare än förut inför de finska tonfallen. Att kärleken är blind, det veta vi, men att den äfven kan vara stum, det var för mig någonting nytt.

Under sådana förhållanden må man ej undra på, om jag frestade denne postillon d'amour med en måhända ogrannliga fråga rörande brevrens innehåll och fick till svar, att det handlade naturligtvis om kärlek, och att hon ville gifta sig snart, men han ställde sig tveksam.

Efter att ha vistats några dagar däruppe i fjällvidderna, där jag, uppriktigt sagdt, hade svårt att glömma den modiga flickan och hennes längtan till civilisationen, kom jag på återvägen tillbaka till nybygget.

När vi då tågade i väg därifrån, skyndade flickungen i förväg för oss ned till båten, som skulle föra oss öfver älven. Med några raska och kraftiga årtag af hennes unga, starka armar nådde vi snart den motsatta stranden.

Det var ej utan en viss nervositet, som hon tog emot den blanka drickspenningen ur min hand, men jag märkte snart anledningen. Hon smög sig bort till Nischan med ett nytt bref till fästmannen.

Denne senare kom oss också till mötes ut på myren, så snart vi kommo inom synhåll. Och vi voro knappt framkomna till stationen, förrän Nischan och han försvunno bakom en vägg för att läsa de ömma raderna.

En ung mans väg till ena pigo till och genom en vildmark och på öde stigar kan man förstå, men huru de två förstodo hvarandra vid sina kärleksmöten någonstades emellan det höga fjället och järnvägsstationen, det är deras hemlighet.

Det heter visserligen att kärleken har sitt eget språk, men dessa bådars ömma kärleksbakter skulle vara intressanta att höra.

Gud Amor har emellertid en förunderlig makt öfver människorna. Ingen kan undfly honom, icke ens i vildmarken.

Herta Marks idé.

Vördsamt tillägnad de ogifta, af **Campanula**.

(Forts. fr. nr 33.)

”**N**I FÖRSVANN så hastigt, jag var så upptagen af att se, om barnet var vid lif, och jag märkte inte ens, att jag höll på er rock. Hvad det var vackert gjordt af er!”

”Det var endast en bagatell och inte alls förenadt med någon fara för mig,” svarade doktor Hall afvisande. ”Men den lille hade förlorat sitt lif, om ingen hade kastat sig i.”

Man lämnade restaurangen, och man placerade sig i parken. Öfverläkaren presenterade en svensk familj och några norska damer och herrar, och man drack brus och ripsvin, och stämningen var animerad. Endast fröken Herta satt tyst. Det besvarade henne, att hon gjort en inblick i doktor Halls fickor, och hon kunde inte förstå sammanhanget med den där ingenjör Bogeman och doktor Hall. Hon gaf akt på doktor Hall. Hans utseende tilltalade henne. Det fanns en skarp fåra i hans panna i lodrät riktning ned till näsroten, och hon gaf akt på hur den, färan fördjupades

och jämnades under samtalets gång. Han gaf intryck af en mycket viljestark man, och han visade mycken belevnhet. Hon hörde en ung, norsk dam skämtande säga till honom, att han säkert hade att vänta sig någon synnerlig lycka eller hälsa efter det bad han fått den dagen, ty hon ville kalla det ett sannskyldigt St Olafs bad. Doktor Hall ledde in samtalet på något annat och ville tydligt ej höra talas om händelsen längre.

Man var just i färd med att planera en utfärd upp för Randsfjord, då en ung gut på en tolf à tretton år nalkades och med käck hållning och klang i stämman frågade, om ingenjör Bogeman var där.

Det blef tyst i sällskapet, men så afvisade öfverläkaren gutten med, att där fanns ingen ingenjör Bogeman.

”Nu får vi betalt för våra gärningar,” hviskade fröken Herta till systemen.

Men som gutten ämnade gå, tillfrågades han af doktor Hall i undrande ton:

”Hvad vill du ingenjör Bogeman, och hur kan du känna honom?”

”Det var han, som hoppade ner i dammen i dag och drog upp sorenskriverns gut,” svarade han glad öfver att veta litet mer än de andra.

”Jaså, var det det,” svarade doktor Hall. ”Och hvem har sagt dig, att det var ingenjör Bogeman?”

”De sa' det på restaurangen, och de sa' också, att han skulle vara här — den länge herrn i de ljusa kläderna.”

”Nå, och hvad vill du ingenjör Bogeman?” frågade doktor Hall vidare.

Hela sällskapet hörde på, och fröken Hertas kinder voro röda som vallmoblad.

”Jag har metat upp en manschett, som låg och flöt på dammen, och jag förstod, att det var den svenska herrns, som hoppade i i dag.”

Han tog upp en våt, tillsölad manschett ur ett tidningspapper och visade den. Hela sällskapet brast ut i skratt. Också fröken Herta skrattade.

”Det var käckt gjordt af dig,” sade doktor Hall.

”Och om du kommer upp på hotellet i morgon, så skall du få maken. Men nu skall du gå tillbaka till restaurangen och ta reda på hvem som sagt, att den där svenske herrn var ingenjör Bogeman, och när du fått reda på det, så kommer du hit och talar om det, och så skall du få dig en svensk krona för besväret.”

I nästa minut var luen på, och gutten försvunnen.

”Säg för Guds skull ingenting” hviskade fru Holger till fröken Mark, men hon fick intet svar.

”Nu må jag berätta en liten historia, medan ni väntar på gutten,” sade fröken Mark hastigt. ”Tillåtes det mig?”

Å, man var mycket tacksam, alla voro tacksamma.

”Det var nu en gång så, att en gut föll i en damm, började fröken Mark. ”Och så kom det i samma stund en människa som sänd från skyn, en stor, härlig människa — och naturligtvis var det en man — och den människan kastade sig i vattnet och räddade gutten, som höll på att förgås. Och så var det som så, att den stora människan hade både hatt, rock och manschetter, som alla stora människor ju har. Men innan han kastade sig i vattnet, tog han af sig hatt och rock, och i vattnet skilde han sig från manschetterna. Manschetterna fiskades sedan upp af en ung, odrunknad gut, och rocken — ja, det är egentligen om den, som den här historien handlar. Den kom inslungandes i famnen på en ung flicka, som om den rent af blifvit styrd af en osynlig hand. Och den unga flickan kunde ju inte ha hjärta att stöta den personlösa rocken ifrån sig, unga flickor ha sällan hjärta att begå några våldsgärningar. Den unga flickan blef stående där med rocken i sin famn. Den stora människan lyckades i sin räddningsbragd. Alla stora människor lyckas ju i sina bragder. Han kom på terra firma igen men våt — våt — våt, och så dunstade han bort med hatten i hand utan rock och utan manschetter. Här föreligger ett ännu olöst, psykologiskt problem, som kan uttryckas i frågan: Hvarför afundstade han utan att först ta reda på sin rock? Ja, det problemet är, som sagdt, ännu inte löst. — Den unga flickan kunde inte öfverge sin anförtrodda skatt, hon tog den med sig hem. Där låg den så, och ur bröstfickan tittrade en plånbok fram. Å, å, å! Den rocken innehöll kanske en guldgrufva. Det var nästan klart, att den innehöll en guldgrufva. En rock innehåller ju så många schakt eller fickor, sedt från en flickas synpunkt. Där fanns helt visst guld, där fanns hemligheter, där fanns många goda ting i den anförtrodda rocken. Ansvaret var oerhördt. Ingen fick röra den. Lusten att studera gömmorna var stor, hederskänslan var dock större. Men nu var det som så, att den unga flickan hade en — en kamrat, och när det blef två om lusten att studera en främlings fickor, så kom plånboken ur fickan inom mindre än en sekund. Plånboken öppnades men inte för att plundras, å, nej, nej, nej, unga flickor plundra sällan andras plånböcker, de vill bara se, se helt litet. Kanske var det penningar i plånboken, så att den måste förvaras inom lås och bom. Man tittade alltså — helt litet — så där som unga flickor kan se. Men där fanns inga penningar, där

låg blott ett bref, civilingenjör Bogeman stod det på brevet, och där var ett porträtt af ett par de allra sötaste små gossar. Man hade sett nog, plånboken stoppades in i fickan igen. Där var förmodligen ägodelar af större värde än guld. Hvar skulle man nu göra af den där rocken med alla sina värdesaker? Den måste förvaras inom lås och bom, och där fanns inte den allra minsta bit rum innanför ett lås. Allt var "öppet som människohjärtat om våren" för att begagna skaldens ord. Nu var goda råd dyra. Den unga flickan hade förstas en koffert med sig, och kofferten hade ett lås. Men kofferten var fylld af ljusa sidenblusar och dylikt, som inte kunde placeras på en vägg. All betänklighet fick dock vika. Ett par blusar fick lämna sina pompösa platser, och så lades den anförtrödda rocken in i den unga flickans koffert bland rysch, spetsar och volanger, nyckeln vreds om, och rocken ligger där ännu. Historien är fullkomligt sann, ty här är nyckeln.

Fröken Mark tog upp en nyckelnippa ur sin ficka, skilde en liten nyckel från de öfriga och lade den framför doktor Hall.

"Men historien är inte riktigt slut ännu," tillade hon, tystande skrattet och fragorna. "Det återstår att tillägga, att han, som ägde rocken, blef mycket berömd, och man sporde efter hans namn, innan man ännu visste det. Civilingenjör Bogeman svarade de, som blickat in i hans fickor, med kvinnans hela öppenhet. Nu går den stora människan och gäller för ingenjör Bogeman. Och nu kommer slutet på historien: Männe den odränkta gutten vinner en krona åt sig eller ej?"

Man klappade i händerna. Doktor Hall log. Och han satt och lekte med fröken Marks koffertnyckel. En af damerna föreslog en täflan för lösningen af det där psykologiska problemet om den för tidiga bortdunstningen, då gutten med den uppmetade manschett uppenbarade sig igen.

"Präktigt, min gosse, nå, hvad har du att andraga?" frågade doktor Hall.

"Jo, Kristine hade sagt det till mor, och mor sa' det till mig."

"Kan jag nöja mig med det namnet?" frågade doktor Hall fröken Mark.

"Då ni betraktas som ingenjör Bogeman, fastän ni inte är det, doktor Hall, så kan väl jag få betraktas som Kristine, fastän jag inte är det," svarade fröken Mark.

"Ja, ni har rätt." Doktor Hall tog upp en krona ur sin portmonnä. "Se här, min raske gut! Manschet-

ten får du en make till i morgon, om du kan uppsöka ingenjör Bogeman eller doktor Hall."

Gutten stack luken under armen, tog kronan, gjorde en slank böjning på kroppen och försvann. Men innan han aldeles gjort sig osynlig, och sedan han fått ner kronan i byxfickan, vände han på hufvudet och ropade:

"Men det hade någon annan sagt det till Kristine." Man skrattade åt gutten, och man skrattade åt fröken Marks historia.

"Men hur kunde ni lämna er rock så där vind för väg och försvinna utan den?" frågade någon.

"Då jag kom upp ur badet, sökte jag ett par minuter efter min rock, men då jag inte fann den, måste jag försvinna för att få de våta kläderna af mig, min första plikt gällde mig själf, den andra gällde min rock. När jag så återkom, fanns på platsen inte en enda människa och ännu mindre någon rock," svarade doktor Hall.

"Men hvem är då ingenjör Bogeman? Han intressar mig på det högsta," sade en af de norska damerna.

"Ingenjör Bogeman är min sväger," svarade doktor Hall. "Han kommer troligtvis hit om några dagar. Han skulle sammanträffa med sin fru i Kristiania, då ett bref från hans fru kallade honom hem, emedan ett af barnen insjuknat. Brevet innehöll ett par medicinska förfrågningar till mig, och så kom det i min rockficka."

Redan samma kväll återfick doktor Hall sin rock. Fröken Mark överlämnade den själf åt honom.

XIX.

Nästa dag gjorde doktor Hall visit hos fru Holger och överlämnade en bukett rosor till fröken Mark. Och från den dagen fanns doktor Hall ständigt i fru Holgers och fröken Marks sällskap. Han skaffade sig plats vid deras bord under måltiderna, och han blef så godt som ousbarlig för dem. Fru Holger lade beslag på honom för lilla Saras skull, och hon hade alltid anledning att väjda till honom.

"Bör jag låta Sara gå så långt? Bör jag låta Sara sitta på gräset? Bör jag låta Sara vara utan kappan i dag? Bör jag låta Sara äta det här?" hette det ständigt.

"Nej, fru Holger, det här blir för långt för Sara. Jag skall bära henne en bit," kunde svaret lyda. Eller:

"The Scott Tornure."

På en kongress af snörläsfabrikanter i utlandet kom man fullständigt överens om en sak, nämligen att de flesta damer hade ett eller annat fel i figuren. Den enda utvägen häremot är att bygga figuren, tills den får sin korrekta facon. Höfterna måste vara i förhållande till figurens höjd, och till bredden mellan skulderna; först då kan dräkten sitta perfekt. Dessa principiella egenskaper äro förenade i "The Scott Tornure", som finnes i 5 olika storlekar. Nr 0, 00 och 1 äro till damer med fulliga höfter, men smala öfver ryggen; Nr 2 och 3 äro till mycket smärta damer. Finnes i följande färger: svart, vitt, ljusblått och beige, och kostar pr st. 3 kr. 50 öre. Vid order uppgifves mått kring midja och höfter samt färg. Till landsorten mot postförskott. Ensamförsäljare: Drottningg. 72, Stockholm.

Buttericks Mönsteraffär,

"Låt henne tumla om i gräset så mycket hon behagar!" Eller: "Ju mindre kläder dess bättre, låt henne slippa kappan!"

Och fru Holger hade öfverflyttat hela sitt förtroende på doktor Hall, rådgjorde med honom om den allra minsta lilla småsak, som gällde barnet, och följde alla hans anvisningar. Han hade uppskjutit sin resa till fjällen till mitten af juli, emedan doktor Hall ansåg det lämpligare för barnet att förlänga vistelsen vid Modum och inskränka fjällturen en vecka.

(Forts.)

Teater och musik.

KGL. TEATERN inledde i måndags höstsången med uppförandet af Mozarts "Don Juan", och kunde man af den friskhet, hvarmed de respektive partierna sjöngos, konstatera, att artisterna haft fördel af sommarvilan. Föreställningen gafs inför till sista plats utsåldt hus. Bland nyheter och repriser, som under den närmaste tiden lära vara att förvänta å denna scen, äro Tschaiowskys opera "Spader dam", Offenbachs "Hoffmans äfventyr" och Richard Strauss' omvittnade verk "Salome."

Pomril

förnämsta och billigaste alkoholfria läskedryck

förordas.

Rikstel. 102 85. Allm. 76 86.

KÖKSALMANACK.

Redigerad af

ELISABETH ÖSTMAN.

Inneh. af Elisabeth Östmans Husmöderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR

VECKAN 25—31 AUG. 1907.

SONDAG. Frukost: Smörgåsbord; chateaubriand med brynt potatis; mjölk; kaffe eller te med kax. Middag: Klar buljong med sparrisknopp; gös à la Homburg med potatis; stekt hare med salader; melon.

MANDAG. Frukost: Smörgåsbord; stufning af bondböner och skinka; mjölk; kaffe eller te. Middag: Pudding af kött med potatis; körsbärs-soppa med skorpor.

TISDAG. Frukost: Smörgåsbord; halstrad gädda med skiradt smör och potatis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Rimsaltadt färskött med potatis; puré; filbunke.

ONSDAG. Frukost: Smörgåsbord; bifstek med potatis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Blomkålspuré med rostadt bröd; kokt makrill med persiljesås och potatis.

TORSdag. Frukost: Smörgåsbord; hafregrynsgrot med mjölk; sill med smör och ägg (sillsås) samt potatis; kaffe eller te. Middag: Oxstekt som vildt med potatis, vinbärgelä och grönsalad; rabarbersoufflé.

FREDAG. Frukost: Smörgåsbord; ragu på kött (rester från torsdag) med

förlorade ägg; mjölk; kaffe eller te. Middag: Bräckt skinka med stufvade turska böner; risgrynsgrot med äpplen och mjölk eller grädde.

LORDAG. Frukost: Smörgåsbord; färsk strömming i läda med brynt potatis; ägg; mjölk; kaffe eller te. Middag: Kalkkotletter med makaroner; saftkräm med grädde och sprits.

RECEPT:

Chateaubriand (f. 6 pers.). 1,3 kg. oxfilet, 1 tsk. salt, 1/4 tsk. hvitpeppar, 5 msk. smör (1 hg.), 1 kkp. buljong, 3 msk. hackad persilja.

Beredning: Köttet, som bör hafva hängt 2—6 dagar, allt efter årstiden, tvättas med en duk doppad i hett vatten. Alla hinnor och senor borttagas noga, hvarpå fileten skäres i omkring 3 cm. tjocka skifvor, hvilka bultas lätt med fuktig klubbba och beströs med peppar och salt. Två msk. af smöret skiras. Därmed öfverpenslas köttskifvorna (i stället för smör kan fin matolja användas) och få sedan ligga 1 tim. 1/2 msk. af smöret röres tills det blir hvitt och pösigt samt blandas med den rensade, sköljda och fint hackade persiljan. En tackjärnspanna upphettas långsamt, tills den blir rykande het. Resten af smöret brynes däri, biffrarna läggas och brynas hastigt på båda sidor samt uppläggas på varmt fat. Stekpannan urvispas med den heta buljongen och säsen hålles öfver biffrarna. En klick af persiljesmör lägges på hvarje biff, och anrättningen serveras mycket het.

Stekt hare (f. 6 pers.). 1 ung hare, 1 citron, 1 1/2 hg. späck, 3 msk. smör (60 gr.), 1/2 msk. salt, 3/4 lit. buljong eller vatten.

Jag är en af leverantörerna till A-B. LERNGON, Göteborg.

Professor G. Lagerheim

i Stockholm skriver om Lagermans Bryggelette: "..... är sammansatt af närande och välsmakande ämnen. Den däraf beredda drycken hade ett tilltalande utseende och var välsmakande och genom sin kölsyrehalt uppriskande samt öfverensstämda i afseende till alkoholen med svag-dricka."

Lagermans Bryggelette säljes i alla speceriaffärer å 60 öre pr burk. Af en burk jämte socker och pressjäst kan hvar och en brygga 20 liter utmärkt enbärsöl.

Sås: 2 msk. smör (40 gr.), 3 msk. mjöl, köttjus, 2 del. tjock grädde, salt, socker, hvitpeppar, 1 tsk. kallt smör.

Beredning: Haren bör hänga 3—6 dagar, allt efter årstiden. Den flås och alla hinnor borttagas ytterst noga. Hufvudet afskäres och äfvenså slaksidorna. Ryggen och lärbenen knäckas. Haren sköljes väl, torkas med en köttbandduk och ingivdes med citronen. Späcket skäres i fina strimlor, som vändas i saltet. Härmed späckas haren på ryggen och på de köttigaste delarna af lären. Smöret brynes i en stekgryta. Haren lägges och brynes vackert på alla sidor samt saltas och spädes med buljongen litet i sänder. Den får därefter steka med tätt slutet lock omkr. 1 1/2 tim.

Smör och mjöl sammanfråsas, den silade och skummade köttjusen tillsättes litet i sänder under flitig rörning, och säsen får koka 10 min. hvarefter grädden tillsättes och säsen får ett uppkok samt afsmakas med kryddorna och det kalla smöret.

Stufning af bondböner och skinka (f. 6 pers.). 1 1/2 lit. spritade bondböner, 2 1/2 lit. vatten, 1 msk. salt, 2 msk. smör (40 gr.), 2 msk. hvetemjöl, 3 kkp. bönspad, 3 kkp. god mjölk, 3 hg. rökt skinka, salt, socker, 2 msk. fint hackad persilja.

Beredning: Groddarna borttagas och äro bönorna mycket utväxta skalas de äfven. Vattnet kokas upp med saltet, bönorna läggas och få koka, tills de blifva mjuka. De upphållas i durkslag och spadet tillvaratages. Smör och mjöl sammanfråsas, bönspadet och mjölken tillsättes under flitig rörning och afredningen får koka 10 min. Skinkan, skuren i tärningar lägges och stufningen får ett uppkok.

KÖP VÅRA TILLVERKNINGAR!

Kontrollant: Prof. G. LAGERHEIM.

Den afsmakas med salt, socker och den fint hackade persiljan.

Halstrad gädda (f. 6 pers.). 1 1/2 kg. gädda, 1 1/2 msk. salt, 1 tsk. ättika, 120 gr. smör, skiradt.

Beredning: Gäddan rensas, sköljes väl och torkas. Den skäres i filéer och skinnet bortskäres nätt. Ryggbenet jämte alla småben borttagas. Filéerna ingivdas med salt och ättika och få ligga 1 tim., hvarefter de skäras i mindre bitar tvärs öfver. Fiskbitarna doppas i 3 msk. af smöret, halstras öfver glöden och uppläggas på varmt serveringsfat. Resten af smöret hålles öfver och fisken serveras med nykokt potatis.

Blomkålspuré (f. 6 pers.). 1 blomkålshufvud, 1 msk. ättika, 1/2 lit. vatten, 1 tsk. salt, 1 1/2 msk. smör (30 gr.), 2 msk. mjöl, 2 1/4 lit. efterbuljong, salt, socker, hvitpeppar, 3 äggulor, 2 del. tjock grädde.

Beredning: Blomkålshufvudet rensas på vanligt sätt och får ligga omkr. 1 tim. i 1 lit. vatten tillsatt med ättikan. Det nedlägges därefter i 1 1/2 lit. kokande, saltadt vatten och får koka, tills det är mjukt, då det passerar. Smör och mjöl sammanfråsas, purén jämte den kokande buljongen spädes litet i sänder, och soppan får koka 10 min., hvarefter den afsmakas med kryddorna. Äggulorna och grädden vispas upp i soppskålen och soppan tillsättes under stark vispning. Om så önskas kokas ett litet blomkålshufvud och serveras sonderdeladt i purén eller och serveras den med ostsmörgåsar eller rostadt bröd.

Rabarbersoufflé (f. 6 pers.). 1/2 kg. rabarber, 150 gr. krossocker, 1 del. vatten, 6 ägg, 1 1/2 hg. strösocker, 1 tsk. rivet citronskal, 2 msk. mandarin.

Till formen: 1 tsk. smör (10 gr.). Beredning: Rabarbern sköljes, skalas tunnt och skäres i 2 cm. långa bitar. Af sockret och vattnet kokas en klar, simmig lag. Rabarbern lägges och kokas mjuk samt uppläggas på härskt. Lagen hopkocas, tills den blir som gelé. Äggulorna röras med strösockret till skum, hvarefter citronskallet och mandarinmjölet tillsättes. Sist nedrörs de till hårdt skum slagna äggvitorna. Hälften af smeten slås i en smord, elfast form. Rabarbern lägges jämte den hopkokta lagen, och resten af smeten hålles öfver. Soufflén gräddas i svag ugnsvärme omkr. 3/4 tim. Den serveras genast med vispad grädde.

Risgrynsgrot med äpplen (f. 6 pers.). 1 kkp. risgryn, 2 lit. vatten,

loko! Hvad skall jag använda till min stortvätt?

Chromol såpan är bäst!

Chromol-såpan tillverkas endast vid A. P. Sjöbergs Fabriker i NALMÅ

2 lit. färska eller 1 1/2 hg. torkade äpplen, 1/2 kkp. krossocker, 1/2 glas punsch.

Beredning: Risgrynen sköljes, skålas i hett vatten och påsättes i kokande vatten. Äpplena skalas, skäras i fina klyftor och tillsättes jämte sockret i gröten, som därefter får koka omkr. 2 tim., under det den ofta omröres. När gröten är färdig, iröres punsch och den serveras genast med gräddmjölk.

Kalkkotletter med makaroner (f. 6 pers.). 9 kalkkotletter, 1 liten msk. salt, 1/2 tsk. hvitpeppar, 1 ägg, 1 msk. grädde, 4 msk. stötta skorpor, 2 msk. rifven parmesanost.

Till stekning: 4 msk. smör (80 gr.), 1/2 lit. kokande vatten, 1/2 tsk. Liebig's köttextrakt, 1/2 tsk. salt.

Makaroner: 2 kkp. idealmakaroner, 2 lit. vatten, 1 msk. salt, 4 msk. tomaturpuré eller skiradt smör.

Beredning: Kotletterna tvättas med en duk doppad i hett vatten, huggas, bultas lätt på båda sidor samt putas väl. De beströs med salt och peppar. Doppas i det uppvispade ägget blandadt med grädden samt vändas i en blandning af de stötta skorpona och den rifna osten. De stekas därefter i smöret i en tackjärnspanna, tills de äro väl genomstekta (omkr. 20 min.). Makaronerna sköljes i kallt vatten, påsättes i kokande, saltadt vatten och få koka, tills de äro mjuka, då de upphållas i durkslag och öfverspolas med varmt vatten. De läggs i ett fat och tomaturpurén tillsättes under försiktig rörning. Makaronerna uppläggas på midten af ett varmt serveringsfat, kotletterna rundt omkring, pannan urvispas med buljongen, beredd af det kokande vattnet, extraktet och saltet, och säsen hålles öfver.

Skol-Gosströcker

af stark, marinblå Kamgarns-Cheviot med fodrade benkläder,

pasande	6	7	8	9	10	11	12	13 år
pris kr.	8.20	8.75	9.25	9.75	10.25	10.75	11.25	11.75

M. BENDIX,

16 Regeringsg., 5 Sturegatan, 90 Drottninggatan 90.

Obs! Order till landsorten expedieras endast mot efterkrav. Dräkt, som i storlek eller i öfrigt utfaller till belåtenhet, får utbytas.

ANNONSER skola vara inlämnade till Expeditionen senast fredag för att kunna införas i följande veckas nummer.

LEDIGA PLATSER

FÖR 2:ne flickor önskas undervisningsvan lärarinna, kompetent att undervisa i 4:de kl. kurs af högre flickskola samt musik, från den 1 sept. Reflekterande torde snarast insända uppgift om lönepretentioner samt fotografi till Apotekare Edward Norberg, Rättvik.

Deutsches Kinderfräulein wird zum Herbst für eine Gothenburger Familie zur Pflege zweier Mädchen (12 und 4 Jahre) gesucht. Antwort unter Angabe von Referenzen und Bedingungen an "W. G." Nordiska Annonsbyrå, Göteborg.

Husmoder-platsen

Å Länssjukhuset i Trelleborg är ledig att tillträda den 24 instundande oktober. Lön kr. 500, fri bostad och fritt vivre. Ansökningar, ställda till styrelsen för länssjukhuset, inlämnas före den 1:sta september d. å. Å sssylomannakontoret, som hålles öppet hvarje dag kl. 10-11 f. m. Trelleborg i juli 1907. STYRELSEN.

Hushållerskeplats finnes från och med den 15 okt. ledig hos ungar, präst på landet. Svar, åtföljt af fotografi, torde lämnas till "T. G. R.", under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

En äldre dam.

fullt kompetent att förestå ett mindre hushåll, musikalisk, med glad och soligt lynne, samt om möjligt hemma i engelska språket önskas för hem på landet nära stad där tvänne barn, ålder 10 och 13 år finnes. Svar till "Hem på landet", Uppsala p. r.

En skicklig, ordentlig och pålitlig

Hushållerska

med goda rekommendationer och van vid landthushåll, och en

Kammarjungfru,

kunnig i all slags sömnad, hälst serveringsvan, erhålla platser 24 okt. om betyg, löneanspråk och fotografi sändas till »Grefvinnan B.», Bettna p. r.

I landthjem önskas till 1 nov. en frisk, pålitlig och barnkär flicka för att vårda ett 2 års barn. Vana vid barn och kunnighet i sömnad önskvärd. Anses som familjemedlem. Svar med foto, löneanspråk och rek. torde sändas under adr. »B.», Linköping p. r.

EN flicka med elementarutbildning och för öfrigt frisk och stark samt med anlag för husliga värt, som kan läsa läxor med 3 barn i de lägre klasserna af elementarskolan och hjälpa till med göromål i hemmet, erhåller plats i familj i större landsortstad. Den som är kunnig i sömnad har företräde. Svar till »Box 53», Linköping.

FÖR en ordentlig och pålitlig hushållerska, van vid landthushåll finnes plats från medio af sept. å egendom i Västergötland. Någon kunskap i sömnad och handarbete fordras. Svar med rek. samt uppgift å ålder, löneanspråk och om möjligt åtföljt af fotografi torde sändas till fru Emma Boëthius under adress Ribbingstorp, Wara.

EN bättre ej alltför ung flicka, som genomgått hushållsskola och vill deltaga i hvarjehanda göromål i ett hushåll, önskas genast. Adress Solbacka läroverk, Stjernhof, Riks Stjernhof 17.

Kemist.

Vid järnverk i södra Sverige finnes plats genast för en duglig kvinnlig laborant, som desslikes kan deltaga i kontorsgöromål, såsom korrespondens m. m. och maskinskrifning. Ansökan jämte foto, adresseras till »Laborant», under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

I läkarefamilj i Dalarna, får en undervisningsvan, musik, lärarinna plats. Goda lönev. Sv. t. Nya Inackorderingsbyrån, Brunkebergsg. 3 B., Stockholm.

UNG, bildad dam önskas som hjälp i hemmet (ej grofsysslor), mot fritt upph., godt bemötande och ers. Egenh. skrifa uppgifter om ålder, fadersyrke och färdigheter sändas jämte foto, till häradshövding W. Erlund, Esbo stat-Finland.

BARNFROKEN, ej under 25 år, kunnig i sömnad, äfven villig att deltaga i lättare, husliga sysslor, erhåller genast anställning i Göteborg. Adr. »Ordentlig», Sv. Telegrambyråns Annonsafdeln., Göteborg.

LÄRARINNA, helst undervisningsvan, önskas till hösten i godt hem på landet för gosse 9 år och flicka 7 år. Musikalisk eger företräde. Svar till »Godt hem», Arila p. r.

ANSPRÄKSLÖS, bättre flicka, ordningsälskande och pålitlig, kunnig i sömnad samt hälst musikalisk, erhåller god plats den 1 sept. d. å. att gå frun tillhanda. Svar med fotografi, betyg, ref. och löneanspråk torde sändas under adr. »Familjemedlem», Sköfde p. r.

KOKERSKA, med godt lynne och ordningsinne, proper, erfaren och kunnig i enklare och finare matlagning, erhåller plats i september i liten svensk familj i London. 25 kr. pr månad och fri resa ut. Svar om ålder och rek. sändas till »A. B.», Alingsås p. r.

LÄRARINNA sökes till 1 sept. att undervisa en 14 års flicka i allm. skolämnen, språk och musik. Svar med fotografi, betyg och löneanspråk inom 10 dagar till »D.», Ystad p. r.

Fullt undervisningsvan

lärarinna sökes för tre barn i åldern 10-14 år. Vanliga skolämnen, språk musik. Svar till »R. 4», Jönköping p. r.

SNÄLL, rask och villig kokerska, kunnig i bakning och inläggningar, erhåller god plats i l. familj i Sthlm. Muntliga o. skriftliga rek. erfordras. Svar till »Husmoder», Iduns exp.

SNÄLL, enkel flicka, hvilken som familjemedlem är villig deltaga i alla inomhushussysslor i liten familj, erhåller plats 15 sept. Svar under adr. fru Lizzie Böving, Trelleborg.

BARNJUNGFU, ej under 20 år, pålitlig, barnkär, får plats i familj där 3 barn om 6, 3 och 1 år finnas. Vidare meddelas under adress »Fru G.», Annonskontoret Svea, Norrköping.

Lärarinneplatser

vid Eslöfs privata läroverk för gossar kungöres härmed ledig för ansökan före den 25 d:s. Tjänstställande: Klasslärarinna i kl. I, teckning i skolans högre klasser, biologi i realskoleklassen. Kompetens: högre lärarinne- eller folkskollärarinneexamen. Eslöf i aug. 1907. STYRELSEN.

PLATS i manufaktur- och modeaffär i förening med bok- och pappershandel i större kustsamhälle i Småland är ledig att genast tillträdas för ung bättre flicka. Fritt vivre, medlem af familjen. Alder 20 å 22 år. Betyg, rek., fotografi samt löneanspråk till »Mode-1907», Iduns exp.

Husa och köksa,

välrek. få goda väl aflönade platser inst. höst hos 4 personers familj (flicka 10 år, gosse 5 år). Arbetet underlättas genom hiss, telef., kokgas, elektr. belysning, korkmattor, vattenledn. och aflöpning på 4 ställen i våningen, veduppställning, extra hjälp vid bjudn. etc. Svar till »Hem», Örebro p. r.

GUVERNANT, examinerad, sökes till 1:2 sept. af enkel och anspråkslös familj å landet (Herjedalen) att undervisa två flickor om 10 och 14 år i 2:a och 5:te kl. kurser elementarläroverk jämte musik. Svar med uppgifande af ålder, löneanspråk m. m. emotes snarast under adr. »N. L.», Nordanhä, Sveg.

Barnkär, bildad och anspråkslös flicka,

kunnig i sömnad och som kan åtaga sig vård om 2:ne gossar, 3 och 4 år, och för öfrigt vara husmoder till hjälp erhåller plats i Norrköping den 1:2 sept. 2:ne jungfrur finnas. Svar med uppgifande af ref. och villkor samt fotografi torde insändas till »S. E. P.», Norrköping p. r.

En hurtig, anspråkslös och villig Flicka

önskas till liten familj på landet (3 personer), att tillsammans med husmodern sköta de förekommande sysslorna. Lön efter öfrerenskommelse. Svar till »Omnesidig tjänst», Annonskontoret Svea, Norrköping f. v. b.

PLATS såsom skrivferska finnes å domarekansliet i Sala. Svar med uppgift å lönepretentioner torde insändas till häradshövding A. Wetterling, Sala.

HUSHÅLLERSKA, praktisk och duglig erhåller genast anställning i litet hem utan barn. Lön 300 kr. Betygsafskrifter och referenser sändes till »X-Y», Kalmar p. r.

Kokerska,

skicklig i såväl enklare som finare matlagning, samt i öfrigt i alla till ett landthushåll hörande göromål, äfven mejeriskötsel, får plats i en mindre tjänstemannafamilj, bosatt på landet 3 km. från stad. Svar till »Skicklig och pålitlig», Nora p. r.

EN bättre flicka får plats i 2 personers ämbetsmannafamilj i stad. Hon skall vara villig att biträda matmodern med inom hus förekommade göromål. Snart svar med ref. och löneanspråk adr. »A. B. C. 1907», Borås p. r.

BARNFROKEN eller barnsköterska, enkel och anspråkslös, samt äldre, frisk, pålitlig och ordningsvan, van att sköta barn, och som med kärlek vårdar och har förmåga att sysselsätta barnen, erhåller mycket god plats nu i höst. Svar med betyg, foto, till »Barnvård» under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm f. v. b.

EN engelsktalande flicka med mindre bokföringskunskaper erhåller god plats den 1 sept. Betygsafskrift och fotografi sändes till Luckmann, Turisthotellet, Hindås.

SKICKLIG hushållerska erhåller 24 d:s eventuellt 1 okt. förmånlig plats hos officersfamilj boende egen villa med alla nutida bekvämligheter i Sala. Häst önskas en hushållerska van vid landthushåll i finare familj. De bästa rek. jämte skicklighet i allt hvad till bakning, syltning och matlagning hör, erfordras. Hög lön. Svar märkt »Hösten 1907», till Th. Tjaders Byrå AB, Brunkebergstorg 12, Stockholm.

En verkligt skicklig

Hushållerska,

häst van vid större landthushåll hos fina familjer och med de bästa rekommendationer, erhåller förmånlig plats hos officersfamilj, om fyra personer, boende egen villa med alla nutida bekvämligheter. Köksa finnes. Stor lön. Svar till fru Otto Zethelius, Sala.

Kokerska,

erfaren och verkligt skicklig i enklare o. finare matlagning, erhåller den 24 okt. förmånlig plats i mindre familj i Stockholm. Bästa rek. fordras. Ansökn. jämte betygsafskrifter torde sändas till »Fru M.», under adress S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

FÖR en frisk, barnkär, ordentlig och pålitlig bättre flicka finnes plats ledig hos ung familj i Dresden (frun svenska) såsom vårdarinna för två barn, 1 och 2½ år, att tillträda 1 sept. Svar till »E. B.», Karlskrona p. r.

LÄRARINNA eller annan ung dam, af god familj, bosatt i Stockholm, som vill sällskapa med en 7-årig gosse under 4 å 5 tim. dagligen efter kl. 1 erhåller plats. Svar med uppgift på föregående verksamhet samt med lönepretentioner och häst åtföljt med fotografi till »S. D. 1907», under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

Sjuksköterska,

aflönad af landstinget med 600 kr. årligen samt under tjänstgöring vid smittosam sjukdom i dagtrakt. 1 kr. och resersättning., med tjänstgöringsområde i Olands norra provinsialläkaredistrikt o. station i Borgholm, får plats den 1 näst. nov. Ansökan med merit-, friskåldersbetyg före den 15 sept. till provinsialläkaren, Borgholm.

BILDAD flicka, kunnig i enklare matlagning och andra husliga sysslor och som vill åtaga sig att utan jungfrus hjälp sköta ett mindre hem (3 personers hushåll) i stad, torde uppgifva löneanspråk under nedanstående adress. Hjälp till skurning och andra gröfre sysslor erhålles. »Box 10», Skara.

Barnfröken

af god familj, sökes inst. 24 okt. för en 6 års gammal flicka. Sökanden bör vara ordentlig, gladlynt och vänlig samt häst ha va genomgått Kindergarten och villig att gifva den första undervisningen uti läsning. Bör vara kunnig i sömnad, samt villig att deltaga något i inomhus förefallande göromål. Engelsktalande äger företräde. Familien bosatt uti Göteborg. Betyg, foto, och lönepret. torde sändas till »N-m», Marstrand p. r.

PLATS finnes i godt hem på landet för en flicka, kompetent att undervisa en 7 års gosse. Företräde äger den, som är kunnig i slöjd och äfven vill sysselsätta ett par yngre barn. Svar till »B. L. S.», Iduns exp.

BILDAD flicka, som är villig att jämte husmodern förrätta inom ett mindre stadshushåll förefallande göromål och se till ett par barn i åldern 3-5 år, erhåller plats som medlem af familjen. Svar med fotografi samt uppgift på ålder och löneanspråk till »Liten familj», Lund p. r.

ANSPRÄKSLÖS, bildad flicka, som vill biträda med vården af barn och för öfrigt vill vara husmoder till hjälp erhåller plats i liten familj på herregård. Ref., foto, och löneanspråk till »Familjemedlem», Visby p. r.

Hushållerska,

fullt ordentlig och kunnig, erhåller i höst plats att ensam sköta hushållet för ungherre. Svar jämte betygsafskrift till Lagerfors Bruk, Moholm.

Platsen såsom

Husmoder och Hushållsförestånderska

vid Gustafsbergs barnhus

2 km. fr. Uddevalla finnes ledig att tillträda den 24 inst. okt. Lön: fyrahundra (400) kr. pr år samt fri bostad och vivre. Ansökningar åtföljda af betyg från förut innehafda befattningar samt frejdbevis insändas före den 1:ste september till förvaltande direktören, Gustafsberg, Uddevalla.

ANSPRÄKSLÖS, ordentlig, pålitlig och barnkär flicka får plats att sköta 2 små flickor om 4 och 5 år samt vara behjälplig med förek. göromål. Något sykunnig. Prima ref. Foto. samt uppgift om lönepret. sändas till fru kaptan Swedenborg, Halmstad.

BILDAD, sympatisk dam, som förstår att göra ett hem treftligt, får fördelaktig plats i höst - eller senare om så önskas - som vårdinna och sällskap i fint ungarlärshem, (ingenör öfver medelåldern). Svar med foto., åldersuppgift m. m. utbedes till »Permanent hem», Iduns exp. f. v. b.

TYSK eller svensk anspråkslös stadgad flicka, barnkär och kunnig i sömnad, får genast plats på herregård nära stad för att gå frun tillhanda och tillse tre barn från 7, 5 och 4 år. Svar med foto., uppgift om person, ålder, lönepret. samt ref. till »Pålitlig», Kristianstad p. r.

KONTORSFROKEN, kunnig i bokföring och om möjligt van vid göromål å hotellkontor, erhåller nu plats å större sådant i Göteborg. Hufvudsakligen är en vacker, vårdad handstil, men person kunnig i franska har företräde. Svar märkt »Hotellkontor», med foto., betygsafskrifter, stilprof och lönepretentioner insändas till Iduns exp.

EN barnkär, frisk, anspråkslös bättre flicka sökes till landtegendom vid västkusten, att vara husmoder behjälplig med skötandet af 3 små flickor, 4, 2 och ½ år gamla, goda ref. fordras. Svar jämte rek., löneanspråk samt foto. torde sändas märkt »Familjemedlem», Halmstad p. r.

EN ordentlig, anspråkslös bättre flicka önskas af 2 äldre fruntimmer till hjälp med allt i ett litet enkelt hem. Svar till »Familjemedlem», Alingsås p. r.

Informator

önskas, kompetent att undervisa latinstudent i matematik och fysik för komplettering till realinien. Svar till »L. G.», Höckerstad p. r.

KOKERSKA erhåller plats 24 instundande okt. i enklare prästgård på landet. Svar till »A. C.», Hallandsås p. r.

FÖR bättre flicka, 25-30 år, barnkär, kunnig och ordentlig, som vill biträda husmodern med alla förekommande arbeten i ett tre personers hushåll, med extra hjälp till grofsysslor, finnes plats i Malmö i tjänstemannahem. Sökande bör vara kunnig i sömnad. Svar med rek., löneanspråk och häst fotografi, torde sändas till »Familjemedlem», Malmö p. r.

PLATSSÖKANDE

UNG flicka som genomgått hushållsskola är kunnig i väfnad och handarbete, önskar plats som fruns hjälpreta eller hushållerska. Svar till »E. P.», under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

GUVERNANT, skicklig och van att undervisa i vanl. skoläm., språk och musik, söker plats. Svar till »X.», St. Bjurum.

BILDAD, arbetssam flicka önskar plats i familj som sällskap och hjälp. Lön önskas. Svar till »Ruth», Jönköping p. r.

EN enkel anspråkslös flicka, fullt kunnig i sömnad af alla sorters barnkläder, önskar plats i familj är villig deltaga i alla inomhus förefallande göromål. Lön fordras. Anvisning å Södertelje-Södertörns Postens kontor, Södertelje.

HUSHÅLLERSKA, med 12 års praktik, van att på egen hand sköta större eller mindre hushåll, önskar plats i finare familj eller hos ungherre, häst i Stockh. eller i närheten däraf. Svar till »H. P.», under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm f. v. b.

VÄRDINNEPLATS sökes i hem, där husmoder saknas. Helst i Sthlm. Sökande har genomgått lärarinnekurs i huslig ekonomi samt är musikalisk. Goda referenser. Svar till »Norrlandska», under adress S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm f. v. b.